

การวิเคราะห์ลักษณะการใช้คำยืมภาษาอังกฤษที่ปรากฏในภาษาไทย

การวิเคราะห์ลักษณะการใช้คำยืมภาษาอังกฤษที่ปรากฏในภาษาไทย มีลักษณะการใช้คำยืมในงานวิจัยฉบับนี้ทั้งหมด 17 ลักษณะ คือ คำยืมคงเดิม คำยืมแปรเสียง คำยืมซ้อนคำ คำยืมซ้ำคำ คำยืมพวนคำ คำยืมสลับโครงสร้างคำ คำยืมเติมคำประสมคำ คำยืมย่อคำ คำยืมตัด-เพิ่มเสียงพยางค์ คำยืมแปลงเสียงลงท้าย คำยืมกลายความหมาย คำยืมพ้องเสียง คำยืมกลุ่มคำคล้องจอง คำยืมเติมสร้อยคำ คำยืมแปลคำตามคำไทย คำยืมกลืนเสียงคำ และคำยืมสนธิคำ ถือได้ว่ามีลักษณะการใช้คำยืมภาษาอังกฤษที่ปรากฏในภาษาไทยจำนวนมากที่สุด เมื่อเปรียบเทียบกับงานวิจัยลักษณะเดียวกันที่ผ่านมา ดังนี้

รัชตพล ชัยเกียรติธรรม (2543) วิเคราะห์ถึงวิธีการใช้คำทับศัพท์ของหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทยมีทั้งหมด 11 วิธี โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยดังนี้ การทับศัพท์ความหมายกลายไป การทับศัพท์คงเดิม การทับศัพท์เทคนิคเฉพาะด้าน การตัดคำ การซ้อนคำ การทับศัพท์พร้อมคำแปล การทับศัพท์ผสมกับภาษาอื่น การย่อคำ การทับศัพท์เสียงเปลี่ยนไป การซ้ำคำ การเติมคำข้างหลัง และอนุวัต ชัยเกียรติธรรม (2548) พบวิธีการใช้คำยืมภาษาอังกฤษในพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2493 พ.ศ. 2525 และ พ.ศ. 2542 ปรากฏเพียง 3 ลักษณะคือ การถอดอักษรมีจำนวนมากที่สุด รองลงมาคือ การถ่ายเสียง และจำนวนน้อยที่สุดคือ การถอดเสียงเป็นคำใหม่ นอกจากนี้ วาสนา โยชนะ (2550) ได้ศึกษาการใช้คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษที่ปรากฏในพาดหัวข่าวหนังสือพิมพ์ไทยรายวัน ปี พ.ศ. 2548 พบว่า ความหมายของคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษสามารถจำแนกออกได้เป็น 4 กลุ่ม คือ คำทับศัพท์ที่มีความหมายของเดิม ความหมายแคบเข้า ความหมายกว้างออก และความหมายย้ายที่

จากงานวิจัยต่าง ๆ ดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าคำยืมภาษาอังกฤษมีจำนวนมากที่สุดคือ 11 ลักษณะ ซึ่งน้อยกว่างานวิจัยฉบับนี้ 6 ลักษณะ แสดงให้เห็นว่า ลักษณะการใช้คำยืมภาษาอังกฤษที่ปรากฏในภาษาไทยมีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้น เนื่องจากการเกิดคำยืมใหม่ ๆ ที่นอกเหนือจากพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ได้บัญญัติไว้ โดยราชบัณฑิตยสถานได้ออกพจนานุกรมคำใหม่เล่ม 1 (2553) เล่ม 2 (2552 ก.) และเล่ม 3 (2554) รวมถึงศัพท์ต่างประเทศที่ใช้คำไทยแทนได้ (2552 ข.) ซึ่งทั้ง 4 เล่มนี้ปรากฏคำยืมรวมทั้งสิ้น 1,597 คำ มากกว่าพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (2546) ที่มีคำยืมปรากฏ 695 คำ แสดงให้เห็นว่ามีคำยืมใหม่ ๆ ปรากฏในภาษาไทยเพิ่มมากขึ้นจำนวน 902 คำ

นอกจากนี้ พจนานุกรมฉบับมติชน (2547) พจนานุกรมนอกราชบัณฑิตยฯ ฉบับมติชน (2543) ปรากฏคำยืมเป็นจำนวนมากเช่นเดียวกัน ซึ่งพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานทั้ง “รุ่นเก่า” และ “รุ่นใหม่” ไม่ได้เก็บคำยืมบางคำที่ปรากฏในพจนานุกรมฉบับมติชนดังกล่าว เป็นเหตุให้มีคำยืมปรากฏในภาษาไทยเพิ่มขึ้นอีกทางหนึ่ง จึงทำให้งานวิจัยฉบับนี้ได้ลักษณะและวิธีการใช้คำยืมที่ปรากฏในภาษาไทยมากถึง 17 ลักษณะดังกล่าว และอาจเป็นไปได้ว่าในอนาคตวิธีการใช้คำยืมที่ปรากฏในภาษาไทยจะต้องมีมากกว่า 17 ลักษณะ トラバドที่ผู้ใช้ภาษาไทยยังคงนิยมใช้คำยืมสื่อสารในชีวิตประจำวัน และอาจทำให้เกิดคำยืมใหม่ ๆ ในภาษาไทยซึ่งอาจจะได้ปรากฏอยู่ในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานและฉบับมติชนต่อไป

ส่วนลักษณะการใช้คำยืมภาษาอังกฤษที่ปรากฏในภาษาไทย ผลการวิจัยพบว่า คำยืมคงเดิมปรากฏมากที่สุดร้อยละ 60.38 รองลงมาคือ คำยืมเติมคำประสมคำร้อยละ 13.15 และคำยืมกลายความหมายร้อยละ 7.56 ตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ แพรวโพนม บุญยะผลึก (2547) อนุวัต ชัยเกียรติธรรม (2548) และ วาสนา โยชนะ (2550) ต่างพบว่า การใช้คำยืมแบบทับศัพท์หรือคงเดิมในภาษาไทยปรากฏมากที่สุด อันสะท้อนให้เห็นว่า ผู้ใช้ภาษาไทยนิยมใช้คำยืมแบบคงเดิมตามเจ้าของภาษา แต่ถึงกระนั้นก็ยังปรากฏลักษณะการใช้คำยืมในลักษณะอื่น ๆ ที่เจ้าของภาษาคำยืมอาจจะไม่เข้าใจความหมาย เนื่องจากระบบเสียง ความหมาย และระบบโครงสร้างไวยากรณ์เดิมของภาษาคำยืมได้แปรเปลี่ยนให้เข้ากับลักษณะการออกเสียง หรือการใช้คำยืมตามความหมายของผู้ใช้ภาษาไทยที่ได้กำหนดขึ้นมา จนได้รับการบัญญัติไว้ในพจนานุกรมฉบับต่าง ๆ ดังกล่าว อันเป็นลักษณะเฉพาะของภาษาคำยืมที่ปรากฏในภาษาไทยเท่านั้น โดยผู้วิจัยขอล่า เป็นประเด็นต่าง ๆ ตามลักษณะการใช้คำยืมภาษาอังกฤษที่ปรากฏในภาษาไทยตามงานวิจัยฉบับนี้ทั้ง 17 ลักษณะ ตามรายละเอียดดังนี้

1. **คำยืมคงเดิม** เป็นการใช้คำยืมที่พบมากที่สุดถึงร้อยละ 60.38 ซึ่งมีจำนวนคำร้อยละห่างจากอันดับที่สองเป็นอย่างมาก คือ คำยืมเติมคำประสมคำร้อยละ 13.15 แสดงว่าผู้ใช้ภาษาไทยนิยมใช้คำยืมคงเดิมตามเจ้าของภาษามากที่สุด โดยมีทั้งลักษณะคำยืมคงเดิมแบบเติมคำที่แบ่งเป็นศัพท์ทั่วไปและศัพท์เฉพาะด้าน ซึ่งได้แก่ ด้านกีฬา ด้านการเดินรา ด้านการพิมพ์ ด้านคอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีสารสนเทศ เป็นต้น รวมทั้งยังพบลักษณะคำยืมคงเดิมแบบซ้ำคำ ย่อคำ ตัดตัดพยางค์ และคำยืมแบบผิดหน้าที่ชนิดของคำ ที่ปรากฏในภาษาไทยอีกด้วย

2. **คำยืมแปรเสียง** เป็นการใช้คำยืมที่มีการแปรเสียงไปจากเดิมเล็กน้อย เนื่องจากระบบเสียงบางชนิดในคำยืมไม่มีในระบบเสียงภาษาไทย จึงทำให้วิธีคำยืมแปรเสียงตามระบบเสียงในภาษาไทย มีทั้งแปรเสียง

พยัญชนะต้น ที่แปรเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง ซึ่งมีความหมายเดียวกับคำยืม เช่น “จู้บ” (tube) “มู่เล่” “โมเล่” (pulley) บางครั้งคำยืมเพียงคำเดียว แต่ภาษาไทยออกเสียงพยัญชนะต้นได้ 2 เสียง เช่น

เอเจนซี่ - เอเยนซี่ (agency)

ไฮโดรเจน - ไฮโดรเย่น

ปิระมิด - พีระมิด (pyramid) เป็นต้น

คำยืมบางคำแปรได้ 2 เสียงเช่นกันแต่กลับใช้ความหมายแตกต่างกัน เช่น “ก๊ิบ” กับ “คลิป” (clip) ต่างหมายถึงที่หนีบเหมือนกัน แต่ “ก๊ิบ” เป็นที่หนีบผม ส่วน “คลิป” ที่หนีบกระดาษ และคำว่า “คลิป” ตัดเสียงพยางค์หลังจากคำว่า คลิปวิดีโอ ยังหมายถึง ภาพเคลื่อนไหวที่ตัดเป็นช่วงสั้น ๆ สำหรับดูผ่านคอมพิวเตอร์ เช่นเดียวกับ “แจม” (jam) หมายถึง แทรก (ใช้กับคลื่นวิทยุ), ร่วมด้วย แต่ออกเสียงเป็น “แยม” (jam) หมายถึง ผลไม้กับน้ำตาลจนข้นใช้ทาขนมปัง เป็นต้น

ด้านการแปรเสียงสระคำยืมมีลักษณะคล้าย ๆ กับการแปรเสียงพยัญชนะต้น กล่าวคือ คำยืมคำหนึ่งสามารถแปรเสียงสระได้ 2 เสียงตามความหมายที่แตกต่างกัน เช่น “เป๊ป” (pipe) หมายถึง ท่อน้ำ, ท่อไอเสีย แต่ “ไป๊ป” (pipe) หมายถึง กล้องยาสูบแบบฝรั่ง ซึ่งคำยืม pipe ไม่ได้ออกเสียงต่างกันเพื่อแยกความหมายเหมือนอย่างการใช้คำยืมในภาษาไทย

เช่นเดียวกับการแปรเสียงสระสั้น-ยาว ตามปรกติคำยืมไม่มีเสียงสระสั้น-ยาวเหมือนภาษาไทย ฉะนั้นการออกเสียงสระสั้น-ยาวของคำยืมล้วนมีความหมายเดียวกันทั้งสิ้น แต่เมื่อภาษานำคำยิมนั้นมาใช้ กลับให้คำยิมนั้นมีสระเสียงสั้น-ยาวที่มีความหมายต่างกันเช่นเดียวกับคำในภาษาไทยดังนี้ “เทรน” (train) หมายถึง ฝึก ฝึกปฏิบัติหรือฝึกอบรมโดยมีครูฝึก แต่ “เทรนด์” (trend) หมายถึง แนวโน้ม, แนวนิยม ซึ่งในภาษาคำยืมไม่ว่าจะออกเสียง train หรือ trend เป็นเสียงสระสั้น-ยาว ความหมายไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างไร้เป็นต้น

ส่วนพยัญชนะท้ายหรือตัวสะกดภาษาไทยใช้แปรเสียง /-l / , /-ll / หรือ /-lt / เป็นเสียง /ว/ เช่น “บิ้ว” (built) และใช้เหมือนกับเจ้าของภาษาคือ เสียง “-ล” เป็น “บิ้ลด์” แต่ใช้ความหมายแคบลง คือ สร้างอารมณ์เท่านั้น ในขณะที่คำว่า ก่อสร้าง ใช้เพียง “บิ้ลด์” เช่น “บิ้ลด์อิน” หมายถึง สร้างในผนัง หรือ ในตัว นอกจากนี้คำว่า fossil ที่เกิดจากการตัดเสียงพยางค์หน้าว่า “ชี่ว” หรือ “ชีล” หมายถึง นักศึกษาที่สอบเข้ามหาวิทยาลัยได้แล้ว เปลี่ยนไปสอบเข้าคณะหรือมหาวิทยาลัยใหม่ ใช้ได้ทั้งเสียง “-ล” ตามภาษาอังกฤษ และเสียง “-ว” ตามการแปรเสียงคำยืมในภาษาไทย อย่างไรก็ตาม หากใช้เป็นคำยืมคงเดิมแบบเต็มคำว่า “ฟอสซิล” (fossil) ตามความหมายเช่นเดียวกับคำยืม กลับใช้ได้เสียงเดียวคือ “ชีล” เท่านั้น

คำยืมที่มีเสียงท้ายพยางค์ /-l / , /-ll / หรือ /-lt / ผู้ใช้ภาษาไทยสามารถนำมาแปรเสียงที่แตกต่างกันได้ถึง 3 ลักษณะดังนี้

1. แปรเสียงเป็น “-น” ตามปรกติพยัญชนะท้ายเสียงในภาษาไทยที่มีตัวอักษร “-l” เป็นมาตราตัวสะกดแม่กน จึงต้องออกเสียงเป็น “-น” ซึ่งเป็นคำยืมที่มีใช้ในภาษาไทยมานานแล้ว เช่น “ฟุตบอล” (football) ออกเสียงว่า ฟู้ด – บอน “เช็กบิล” (check bill) ออกเสียงว่า เช็ก – บิน

2. แปรเสียงเป็น “-ว” หรือคงเสียง “-ล” เช่นเดียวกับคำยืม ส่วนใหญ่เป็นคำยืมสมัยใหม่ ที่ไม่นิยมออกเสียงพยัญชนะท้ายเป็น “-น” แต่ออกเสียง เป็น “-ล” เช่นเดียวกับคำยืม หรือแปรเสียงเป็น “-ว” เช่น “อีเมล” (e-mail) ออกเสียงว่า อี – เมล หรือ อี – เมว (ที่นิยมล้อกันว่า “อีแมว”) แต่ไม่ออกเสียงว่า อี – เมน

3. ไม่แปรเสียง เป็นการตัดเสียงพยัญชนะท้าย โดยใส่เครื่องหมายแทนทศนาทศกำกับ เช่น “รเมลล์” ซึ่งคำว่า เมล์ มาจาก mail ผู้ใช้ภาษาไทยออกเสียง “รเมลล์” ว่า รด – เม เท่านั้น ไม่ใช่ รด – เมน, รด-เมล, หรือ รด-เมว

เห็นได้ว่าอิทธิพลเสียงพยัญชนะท้าย /-l / , /-ll / หรือ /-lt/ ในคำยืมเพียงคำเดียวที่ปรากฏในภาษาไทย ได้นำมาแปรเสียงพยัญชนะท้ายได้อย่างหลากหลาย อีกทั้งยังทำให้ความหมายของคำยืมที่ใช้ในภาษาไทยกว้างขึ้นอีกด้วย

สำหรับเสียงวรรณยุกต์ คำยืมไม่มีเสียงวรรณยุกต์กำหนดความหมายเช่นเดียวกับเสียงสระสั้นและสระยาวในภาษาไทย ดังที่พระยาอุปทิศศิลปสารแนะนำว่า คำฝรั่งที่ถอดออกเป็นอักษรไทยนั้นจะออกเสียงอย่างไรก็ตามใจเถิด เพียงให้ถูกพยัญชนะที่เขียนไว้ก็แล้วกัน ส่วนเสียงวรรณยุกต์ เสียงสั้นหรือเสียงยาวจะกำหนดให้เหมือนสำเนียงเดิมของเราก็แล้วแต่ จะอ่านว่า ลอนดอน หรือลอนตัน ก็ตามใจ เดนมาร์ก จะอ่านว่า เดน-มาก เดน-มำก็ได้ (คณะอนุกรรมการการเผยแพร์เอกลักษณ์ของไทย, 2526 : 111)

แต่ปัจจุบันเมื่อภาษาไทยนำคำยิมนั้นมาใช้ ทำให้เกิดการออกเสียงวรรณยุกต์ของคำยืมแต่ละคำที่คนไทยส่วนใหญ่ออกเสียงเป็นตัวกำหนดความหมาย เช่น “stamp” หากออกเสียงว่า สะ-แตม (สแตมป์) หมายถึง ดวงตราไปรษณียากร หากออกเสียงเป็น สะ-แต้ม (สแต้มป์) หมายถึง ประทับตรา “gay” หากออกเสียง เก (เกย์) หมายถึง ชายรักร่วมเพศ หากออกเสียงเป็น เก้ หมายถึง งามสะอาด

นอกจากนี้ยังมีคำยืมที่ใช้เสียงวรรณยุกต์ต่างกันทำให้ความหมายของคำยืมต่างกันด้วย เช่น “เดต” (date) เสียงวรรณยุกต์เอก หมายถึง การนัดหมายกันของคู่รักหรือคนที่เริ่มคบหากันในเชิงชู้สาว หากออกเสียงเป็น “เด็ด” (dead) เสียงวรรณยุกต์ตรี หมายถึง ดาย เสียชีวิต ฉะนั้นหากหนุ่มสาวที่ต้องการนัดหมายกัน หากใช้เสียงวรรณยุกต์คำยืมที่ปรากฏในภาษาไทยผิด อาจทำให้ความหมายผิดไปด้วย ซึ่งคำยืมเดิมไม่ได้

กำหนดความหมายด้วยเสียงวรรณยุกต์ แต่ภาษาไทยนำมามีมาใช้ โดยกำหนดเสียงวรรณยุกต์ต่าง ๆ แยกความหมายของคำยืม

การแปรเสียงลากเข้าก็เป็นวิธีการใช้คำยืมที่ปรากฏในภาษาไทยด้านการแปรเสียงเช่นกัน ซึ่งการใช้คำยืมลักษณะนี้เกิดขึ้นในสมัยก่อนที่คำยืมเพิ่งเข้ามาในภาษาไทย โดยเฉพาะในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวที่พระองค์ทรงสนพระทัยศึกษาภาษาอังกฤษจากมิชชันนารี รวมถึงความก้าวหน้าทางวิชาการด้านต่าง ๆ ทางตะวันตก จึงมีวิธีการรับคำยืมภาษาอังกฤษมาใช้ในลักษณะต่าง ๆ ดังในพระราชหัตถเลขาของพระองค์ว่า

เมื่อแรกได้ยินหรือรับความรู้ของชาวยุโรป ก็ได้เอียงคัดคำในวิชานั้น ๆ เช่น ภูมิศาสตร์ ดาราศาสตร์ วิชาวัดเวลา วิชาเดินเรือ และเคมีสตรี” (จอมเกล้าเจ้าอยู่หัว, 2521 : 36)

คำว่า “เคมีสตรี” เป็นวิธีการใช้คำยืมแบบการแปรเสียงลากเข้ากับเสียงคำในภาษาไทย แต่ปัจจุบัน “เคมีสตรี” ได้ใช้เป็นคำยืมตัดเสียงพยางค์หลังว่า “เคมี” (chemistry) ลักษณะการแปรเสียงลากเข้านี้คนไทยสมัยก่อนออกเสียงคำยืมส่วนใหญ่ตามสะดวกจนคำยืมบางคำไม่มีเสียงเค้าคำยืมเดิม เช่น คำสามานยนาม “กัณฑ์มัน” (government) หมายถึง รัฐบาล หรือคำวิสามานยนาม “นายหันแดร์ บาร์นีย์” “นายแร็งกิน” ที่ปัจจุบันออกเสียงได้ใกล้เคียงกว่าในอดีตว่า Mr. Hunter Barney และ Mr. Rankin ตามลำดับ

แสดงให้เห็นว่า คำยืมในภาษาไทยปัจจุบันมีลักษณะการออกเสียงที่ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษาเพิ่มขึ้น เนื่องจากผู้ใช้ภาษาไทยมีความรู้ด้านภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นกว่าเมื่อก่อน ดังที่งานวิจัยฉบับนี้ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องข้างต้นระบุว่า วิธีการใช้คำยืมแบบคงเดิมหรือทับศัพท์ปรากฏมากที่สุดในภาษาไทยปัจจุบัน

อย่างไรก็ตาม ปัจจุบันนี้ยังคงมีวิธีการใช้คำยืมแบบการแปรเสียงลากเข้า แม้ว่าศัพท์บัญญัติบางคำที่เคยเป็นคำยืมแบบแปรเสียงลากเข้ามาก่อน เช่น “ตะแลปแกป” (telegraph) หมายถึง โทรเลข ซึ่งปัจจุบันไปรษณีย์ไทยได้เลิกใช้ระบบโทรเลขแล้ว รวมถึงคำยืมบางคำมีวิธีการใช้คำยืมแบบการแปรเสียงลากเข้าโดยมีลักษณะการสร้างคำเหมือนคำไทยแท้ ที่ทำให้ผู้ใช้ภาษาไทยอาจคิดว่าเป็นคำไทย เช่น กัมปะโด เลหลัง สบู่เป็นต้น ซึ่งผู้ใช้ภาษาไทยน้อยคนที่จะทราบว่าเป็นคำโปรตุเกส ดังที่ สุมาลี วีระวงศ์ (2548 : 29) กล่าวว่า ชื่อขนมพวกลูกชุบ ทองหยิบ ทองหยอด ฝอยทอง ได้เปลี่ยนเป็นคำไทยหมดแล้ว คงเหลือแต่ขนม “บ๊าบิน” ที่ยังเรียกใกล้เคียงกับคำเดิมคือชื่อเมืองบาร์บิลในโปรตุเกส

คำว่า “บ๊าบิน” พจนานุกรมทั้งสองฉบับไม่ได้ระบุที่มาของคำว่ามีมาจากภาษาใด จึงสันนิษฐานได้ว่าอาจมีคำยืมอีกจำนวนหนึ่งที่พจนานุกรมทั้งสองฉบับไม่ได้ระบุที่มาของคำยืม เช่นเดียวกับคำว่า “กะละแม” (caramel) ที่พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2493 และ พ.ศ. 2525 ต่างระบุที่มาของคำยืม

เหมือนกัน จนกระทั่งฉบับ พ.ศ. 2542 ระบุเพียง “กะละแม” โดยไม่ได้ระบุที่มาของคำเหมือนฉบับก่อน ๆ ซึ่งอาจทำให้คำนี้ได้กลมกลืนกับคำไทยไปโดยปริยายเหมือนกับ “بابูน” ดังกล่าว

ฉะนั้นการระบุที่มาของคำยืมด้วยตัวอักษรโรมันจึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้ผู้ใช้ภาษาไทยได้ทราบที่มาของคำ และได้รู้ว่าคำนั้นมิใช่คำไทยหากแต่เป็นคำยืมจากภาษาใด ดังที่ได้อภิปรายในหัวข้อการเปรียบเทียบวิธีการใช้คำยืมภาษาอังกฤษที่ปรากฏในภาษาไทยของพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน และพจนานุกรมฉบับมติชน ในส่วนของภาษาตะวันตกดังกล่าว

อย่างไรก็ดีมีคำยืมแบบแปรเสียงลากเข้า ที่คิดว่าน่าจะเป็นคำไทยด้วยอิทธิพลของบาลีสันสกฤต แต่ปรากฏว่าเป็นคำยืมแบบแปรเสียงลากเข้าอีกวิธีหนึ่งคือ “อภิเชต” (appreciate) เป็นการนำอุปสรรคว่า “อภิ” ซึ่งเป็นบาลีหมายความว่า ยิ่ง, วิเศษ, เหนือ แล้วเติมเสียงท้ายว่า “เชต” ที่มีลักษณะการออกเสียงและการเขียนใกล้เคียงกับคำว่า อภิชาติ (ดี มีตระกูล) อภิชิต (มีชัย, ชนะแล้ว) ซึ่งคำยืมนี้เป็นคำใหม่ ที่ปรากฏในพจนานุกรมคำใหม่เล่ม 3 ฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2554 : 125) ทำให้คำยืมที่เราเคยใช้ในอดีตอย่าง กัดฟัน มัน ตะแล้เป้แก๊ป หั่นแตร แร้งกิน ในสมัยก่อนอาจจะกลับมาอีกครั้ง โดยเป็นการยืมเสียงของบาลีสันสกฤต ซึ่งเป็นภาษาต่างประเทศที่ปรากฏในภาษาไทยมากที่สุดมาผนวกเข้ากับคำยืมต่าง ๆ

การแปรเสียงลากเข้าทั้งพยัญชนะต้น สระ พยัญชนะท้าย และเสียงวรรณยุกต์ จนไม่เหลือเค้าเดิมของคำยืม ถือเป็นลักษณะพิเศษประการหนึ่งของคำยืมที่ปรากฏในภาษาไทยเท่านั้น ที่นำเอาคำยืมเหล่านั้นมาใช้แล้วแปรเสียงลากเข้า เพื่อให้เหมาะกับระบบเสียงในภาษาไทย รวมถึงการออกเสียงของผู้ใช้ภาษาไทยได้สะดวกยิ่งขึ้น ทั้งนี้คำยืมแปรเสียงลากเข้าในพจนานุกรมควรระบุที่มาของคำยืมให้ชัดเจนว่าเป็นคำที่มาจากภาษาใด เพราะถึงแม้คำยืมเหล่านั้นไม่ค่อยได้ใช้สื่อสารในชีวิตประจำวันกัน หรือสูญหายไปจากภาษาเนื่องมีศัพท์บัญญัติขึ้นมาแทน แต่เมื่อคำยิมนั้นยังคงปรากฏอยู่ในพจนานุกรมก็ควรระบุที่มาของคำ เพื่อให้ผู้ใช้ภาษาไทยได้ทราบที่มาของคำยิมนั้นว่ามาจากภาษาใด มิฉะนั้นผู้ใช้ภาษาไทยจะคิดว่าคำยืมเหล่านั้นเป็นคำไทยแท้

3. คำยืมซ้อนคำ เป็นวิธีการใช้คำยืมที่ปรากฏในภาษาไทยอีกลักษณะหนึ่ง ที่สามารถตัดคำยืมหรือคำซ้อนอีกภาษาหนึ่งได้ ซึ่งล้วนเป็นคำซ้อนคำกริยาและคำวิเศษณ์ เช่น “ตรวจเช็ก” (check) “ตรวจรูฟ” (proof) “บึกเบิ้ม” (big) “สวีตหวาน” (sweet) บางครั้งคำซ้อนนั้นก็ใช้ลักษณะเป็นคำคล้องจอง เช่น “ฮิตติดตลาด” (hit) “เกทับปลัฟเฟ้หลก” (bluff) “เลิศเลอเพอร์เฟ็กต์” (perfect)

ส่วนคำซ้อนอีกประเภทหนึ่งที่ตัดคำซ้อนคำแรกซึ่งเป็นคำซ้อนอีกภาษาหนึ่งได้ แต่ตัดคำซ้อนที่เป็นคำยืมไม่ได้ ส่วนใหญ่เป็นคำนามที่ไม่ได้มีลักษณะเป็นคำคล้องจอง เช่น “ข้าวโอ๊ต” (oat) “ไข่มาลาเรีย” “ชุดสูท” (suit) “น้ำมันเบนซิน” (benzine) “รองเท้าบูต” (boot) “เสื้อแจ็กเก็ต” (jacket) “หมูแฮม” เป็นต้น สังเกต

ได้ว่าคำไทยที่นำมาซ้อนกับคำยืม หากตัดคำไทยเหลือเพียงแต่คำยืมก็ไม่ได้ทำให้ความหมายเปลี่ยนไปในทางตรงกันข้าม หากตัดคำยืมเหลือแต่คำไทย ทำให้ทราบเพียงลักษณะของสิ่งนั้นโดยทั่วไป แต่ไม่ได้ระบุเฉพาะเจาะจงลงไปว่าของสิ่งนั้นมีลักษณะหรือประเภทใด เป็นต้น

ดังนั้นคำยืมที่เกิดจากการซ้อนคำ ไม่ว่าคำนั้นจะเป็นคำซ้อนในภาษาใด คำยิมนั้นมักเป็นคำหลักของคำซ้อนที่บอกความหมายของคำให้เด่นชัดขึ้น ขณะที่คำซ้อนอีกคำซึ่งอาจจะมีหรือไม่มีคำซ้อนนั้นก็ไม่ได้มีผลทำให้คำยืมซ้อนคำเปลี่ยนแปลงความหมายแต่ประการใด ประกอบกับผู้ใช้ภาษาไทยส่วนใหญ่นิยมใช้เป็นคำยืมซ้อนคำมากกว่าใช้เพียงคำยืมเท่านั้น เช่น ใช้ “ข้าวโอ๊ต” มากกว่า “โอ๊ต” ใช้ “แบบฟอร์ม” มากกว่า “ฟอร์ม” จึงทำให้คำยืมซ้อนคำปรากฏวิธีการใช้คำยืมในภาษาไทยอีกวิธีหนึ่ง

4. คำยืมซ้ำคำ ตามปรกติคำยืมไม่ค่อยมีการใช้คำซ้ำเหมือนอย่างภาษาไทย สังเกตได้จากการใช้คำยืมในเครื่องหมายวงเล็บที่เขียนเป็นอักษรโรมันในพจนานุกรมฉบับต่าง ๆ ไม่ได้เขียนเป็นคำซ้ำแต่อย่างใด เช่น “ซ้อฟต์ ๆ” (soft) “เน็ต ๆ” (net) “เพียว ๆ” (pure) เป็นต้น และการเขียนคำยืมถอดเป็นอักษรไทยมีการใช้เครื่องหมายไม้ยมก (-ๆ) จากตัวอย่างดังกล่าว แต่คำยืมบางคำเขียนคำซ้ำทั้งตัวอักษรไทยและโรมัน ดังเช่น “วินวิน” (win-win) และเป็นที่น่าสังเกตว่าคำยืมซ้ำคำทุกคำเป็นคำกริยาและคำวิเศษณ์เท่านั้น ไม่ปรากฏคำยืมซ้ำคำที่เป็นคำนาม

นอกจากนี้คำยืมซ้ำคำบางคำที่เกิดจากการตัดเสียงพยัญกรณ์คำยืมแล้วนำมาซ้ำคำ แต่ยังคงมีความหมายเหมือนกับคำยืมคงเดิมแบบเต็มคำ เช่น “เช็บบบ” (observe) “ชิวิวิ” (chill, chill out) “เบเบ” (basic) ฯลฯ และยังมีคำยืมซ้ำคำ 2 คู่ ที่มีความหมายไม่เกี่ยวข้องกับความหมายเดิม ซึ่งเป็นการแปลจากสำนวนไทยมาเป็นคำยืมคือ “สเน็ก ๆ ฟิช ๆ” แปลจาก “งู ๆ ปลา ๆ” รวมถึงการสร้างสำนวนใหม่ในภาษาไทยที่นำคำยืมมาใช้ในลักษณะคำซ้ำ ที่ใช้เป็นคำซ้อนความหมายขัดแย้งกัน 2 คู่ โดยมีความหมายไม่เกี่ยวข้องกับความหมายเดิม “เยส ๆ โน ๆ” (yes, no) หมายถึง พูดภาษาอังกฤษง่าย ๆ บางคำ และทำท่าเหมือนเข้าใจเมื่อผู้อื่นพูดภาษาอังกฤษด้วย แต่จริง ๆ ไม่เข้าใจ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2552 ก. : 102)

แม้ว่าการใช้คำยืมซ้ำคำปรากฏในภาษาไทยเป็นจำนวนน้อย แต่ถือว่าเป็นวิธีการสร้างคำยืมที่ทำให้เกิดความหมายและสำนวนใหม่ในภาษาไทยได้เช่นกัน

5. คำยืมผวนคำ เป็นการนำคำยิมนั้นมาตัดเสียงพยัญกรณ์หน้าหรือหลังแล้วประสมกับคำไทยในลักษณะผวนคำ ปรากฏในภาษาไทย 2 คำคือ คำผวนที่มีความหมาย “เบอร์ห้า” (บ้าเห่อ) หมายถึง ปากกาอย่างจุ่มหมึกคล้ายมือ ใช้คู่กับปากกาคอแรง หากเป็นคำผวนหมายถึง บ้าเห่อ (มดิชน, 2547 : 509) และคำผวนที่ไม่มีความหมายคือ “แอร์กี้” (อีแก่) ผู้ใช้ภาษาไทยนิยมใช้คำยืมลักษณะนี้มาก เพื่อต้องการเลี่ยงคำไม่สุภาพของ

คำที่ยังไม่ได้ผวน โดยผู้ใช้ภาษาไทยส่วนใหญ่เข้าใจดีว่า ผู้พูดต้องการใช้คำผวนสื่อกับผู้ฟัง เช่น เช่น คุณแอร์ก็พวกนั้นซิ แม้รักกันไม่หยุดเลย (ราชบัณฑิตยสถาน, 2552 ก. : 145)

ส่วนใหญ่การใช้คำผวนในภาษาไทยต้องการเลี่ยงคำไม่สุภาพในการสื่อสาร ในอนาคตอาจมีคำยืมอื่น ๆ ที่นำมาใช้เป็นคำผวนในลักษณะต่าง ๆ เพิ่มมากขึ้นก็อาจเป็นไปได้

6. คำยืมสลับโครงสร้างคำ เป็นคำยืมที่มีส่วนขยาย โดยภาษาไทยนำคำยืมทั้งคำหลักและคำขยายมาใช้ ในลักษณะโครงสร้างคำตามภาษาไทย เป็นการสลับโครงสร้างคำยืม กล่าวคือ โครงสร้างคำยืมมีส่วนขยายอยู่ด้านหน้าคำหลัก แต่ภาษาไทยมีโครงสร้างคำขยายอยู่ด้านหลังคำหลัก ดังนี้

“เกมคอมพิวเตอร์” ภาษาอังกฤษว่า computer game

“คลิปวิดีโอ” ภาษาอังกฤษว่า video clip

“บาร์เบียร์” ภาษาอังกฤษว่า beer bar ฯลฯ

อย่างไรก็ตามมีคำยืมบางคำที่ผู้ใช้ภาษาไทยยึดโครงสร้างคำตามคำยืม โดยไม่ได้สลับโครงสร้างคำตามตัวอย่างดังกล่าว เช่น “เลิฟซีน” (love scene) หมายถึง ฉากรัก “โลว์โพรไฟล์” (low profile) หมายถึง ไม่ทำตัวเด่น เป็นต้น รวมถึงคำยืมใหม่ ๆ ที่ไม่ได้ปรากฏในพจนานุกรมทั้งสองฉบับ เช่น “บิ๊กอายส์” (big eyes) หมายถึง คอนแทกเลนส์ที่ใส่เพื่อให้ดวงตาดูโตกว่าเดิม เป็นต้น

ในอนาคตคำยืมในภาษาไทยทุกคำจะชัดเจนไปไม่ได้ว่า เป็นคำยืมที่สลับโครงสร้างคำหรือไม่ แม้ว่าคำยืมบางคำได้ใช้คำยืมสลับโครงสร้างคำจนติดอยู่ในภาษา เช่น บาร์เบียร์ บาร์เกย์ เป็นต้น และสาเหตุอีกประการหนึ่งคำยืมใหม่ ๆ อย่าง “เกมคอมพิวเตอร์” และ “คลิปวิดีโอ” ล้วนเป็นศัพท์เทคโนโลยีสมัยใหม่ที่ใช้โครงสร้างคำตามภาษาไทย ขณะที่ “บิ๊กอายส์” ที่ทำให้ดวงตาดูกลมโตเหมือนการ์ตูนญี่ปุ่นเป็นผลิตภัณฑ์ใหม่ที่ใช้ลักษณะโครงสร้างคำเช่นเดียวกับคำยืม ดังนั้น คำยืมใหม่ ๆ คำใดจะใช้สลับโครงสร้างคำหรือไม่ ขึ้นอยู่กับผู้ใช้ภาษาไทยเป็นผู้ตัดสินใจเท่านั้น

7. คำยืมเต็มคำประสมคำ เป็นคำยืมที่พบมากที่สุดเป็นอันดับสอง คือร้อยละ 13.15 รองจากคำยืมคงเดิม แสดงให้เห็นว่า ผู้ใช้ภาษาไทยนอกจากนิยมใช้คำยืมคงเดิมมากที่สุดแล้ว ยังนำคำยืมนั้นมาประสมคำกับภาษาต่าง ๆ ได้อีกมากมาย คือ ภาษาไทย ภาษาไทยถิ่นภาคเหนือ (ภาษาล้านนา) ภาษาบาลีสันสกฤต ภาษาเขมร ภาษาจีน ภาษาอาหรับ และภาษาทมิฬ แสดงให้เห็นว่าภาษาไทยมีคำภาษาต่างประเทศเข้ามาปะปนอยู่ในภาษาเป็นจำนวนมาก พร้อมทั้งนำคำไทยและคำต่างประเทศนั้นมาประสมกับคำยืม โดยมีคำยืมประสมกับคำไทยพบมากที่สุดถึง 297 คำ และประสมกับภาษาอื่น 84 คำ

คำยืมเต็มคำประสมคำมีลักษณะการใช้ในภาษาไทยด้วยวิธีการต่าง ๆ โดยแบ่งตามโครงสร้าง หน้าที่ และความหมายคำยืมประสมคำดังนี้

1. โครงสร้างคำยืมประสมคำ ตามปกติโครงสร้างคำภาษาอังกฤษคำขยายอยู่หน้าคำหลัก แต่เมื่อภาษาไทยนำมาใช้ในลักษณะประสมคำ ไม่ใช่โครงสร้างคำตามภาษาอังกฤษ แต่ใช้ลักษณะ โครงสร้างคำยืมแบบภาษาไทย คือ คำขยายอยู่หลังคำหลัก ดังนี้

1.1 คำยืมเป็นคำหลัก คำยิมนั้นทำหน้าที่เป็นคำนาม เมื่อภาษาไทยนำมาใช้เป็นคำยืมทำให้โครงสร้างคำยืมซึ่งเป็นคำหลักอยู่ด้านหน้าคำขยาย ส่วนคำขยายอีกภาษาหนึ่งที่ไม่ใช่คำยืมอยู่หลังคำยืม กลายเป็นคำประสมแบบ “คำยืมคำหลัก + คำไทยหรือคำภาษาอื่นคำขยาย” เช่น “**ก๊าซ/แก๊สน้ำตา**” (tear gases) “**คอมพิวเตอร์สำนักงาน**” (office computer) “**ฟุตบอลชายหาด**” (beach football) “**เลนส์นูน**” (convex lens) “**สกีน้ำ**” (water ski) ฯลฯ

1.2 คำยืมเป็นคำขยาย ในทางกลับกันหากคำยืมเป็นคำขยาย โครงสร้างคำยืมเดิมอยู่ด้านหน้า ส่วนคำหลักอยู่ด้านหลัง แต่ภาษาไทยนำคำยืมมาใช้ตามโครงสร้างคำในภาษาไทยคือ คำยืมที่เป็นคำขยายอยู่ด้านหลัง กลายเป็นคำประสมแบบ “คำไทยหรือคำภาษาอื่นคำหลัก + คำยืมคำขยาย” เช่น “**กระดาษอาร์ต**” (art paper) “**เกลือเบสิก**” (basic salt) “**จอพลาสมา**” (plasma display) “**บัตรเครดิต**” (credit card) “**พจนานุกรมออนไลน์**” (online dictionary) “**แมลงวันสเปน**” (Spanish fly) ฯลฯ

จากตัวอย่างดังกล่าวจะเห็นได้ว่า โครงสร้างคำยืมเดิมที่ใช้ตัวอักษรโรมันกับโครงสร้างคำยืมประสมที่เขียนด้วยตัวอักษรไทยมีความแตกต่างกันในด้านการแปลคำใดคำหนึ่งของคำยืม และการสลับโครงสร้างคำยืมเต็มคำประสมคำตามลักษณะของภาษาไทย ที่นำส่วนขยายไว้ด้านหลังเสมอไม่ว่าคำนั้นจะเป็นคำไทย คำยืม หรือคำภาษาต่างประเทศอื่น แสดงให้เห็นว่า คำยืมประสมแบบเต็มคำมีผลต่อการใช้คำยืมร่วมกับคำไทยและคำภาษาอื่น แต่ไม่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างคำตามคำยืม

2. หน้าคำยืมประสมคำ คำยืมประสมคำบางคำเมื่ออ่านแล้วดูเหมือนเป็นวลีหรือประโยค แต่ในงานวิจัยนี้ถือว่าเป็นคำยืมประสมคำทั้งหมด โดยพิจารณาว่าคำยิมนั้นทำหน้าที่ใดในคำประสม เพื่อแสดงให้เห็นว่าคำยืมประสมคำที่ภาษาไทยนำมาใช้นั้นสามารถเป็นได้ทั้งประธาน กริยา กรรม และคำขยาย ดังนี้

2.1 คำยืมทำหน้าที่เป็นประธาน คำยิมนั้นเป็นคำหลักทำหน้าที่บอกความหมายว่าเป็นสิ่งใดหรือมีลักษณะใด ดังนี้ “**เกมกด**” (game) “**ครีมนวดผม**” “**เชคแดง**” “**ดีเซลหมุนซ่า**” “**โปลิสจับขโมย**” “**ฟิล์มกรองแสง**” เป็นต้น

2.2 ทำหน้าที่เป็นกริยา ส่วนใหญ่เป็นคำยืมสกรรมกริยา ส่วนกรรมเป็นคำภาษาอื่นที่ไม่ใช่คำยืม เช่น “**เชียร์แขก**” (cheer) “**ชอร์ตปลา**” “**โซว์ตัว**” “**ปั๊มเงิน**” “**ลือคอ**” ฯลฯ

2.3 คำยืมทำหน้าที่เป็นกรรม เป็นการนำคำภาษาอื่นที่ไม่ใช่คำยืมทำหน้าที่เป็นคำกริยามาประสมกับคำยืมซึ่งทำหน้าที่เป็นกรรม โดยส่วนใหญ่ใช้อักษรโรมันเฉพาะคำยืมเท่านั้น และไม่ได้ใช้

อักษรโรมันที่เป็นคำกริยาที่ไม่ใช่คำยืม เช่น “กดชัตเตอร์” (shutter) “ขันน็อต” (nut) “แจ็กการ์ด” (card) “ดิ่งเกม” (game) “ถักโครเชต์” (crochet) “รับจ้าง” (job) ฯลฯ

2.4 คำยืมทำหน้าที่เป็นส่วนขยายคำกริยา ส่วนใหญ่อยู่ท้ายคำประสม เช่น “กันน็อค” “รับประกันซ่อมฟรี” เป็นต้น

3. ความหมายคำยืมประสมคำ มีทั้งความหมายคงเดิม ต่างจากเดิม และคงเดิมกับต่างจากเดิม ดังนี้

3.1 คำยืมประสมความหมายคงเดิม คือ ยังคงมีความหมายเดิมของคำประสมนั้นอยู่ ไม่ว่าจะตามความหมายคำยืมหรือคำประสมอื่นที่ไม่ใช่คำยืม เช่น “ผู้เกม” (game) “เทพกาบ” “แทงก์น้ำ” “บูตยาง” (boot) “เบรกมือ” “หัวก๊อ” ฯลฯ

3.2 คำยืมประสมความหมายต่างจากเดิม ส่วนใหญ่เป็นลักษณะการอุปมาอุปไมย เช่น “กระดุกคนละเบอร์” “เก้เกม” (game) “เก้ดีกรี” (degree) “ไขก๊อ” “เงินพลาสติก” “แจ็กการ์ด” (card) “ปลดล็อก” (lock) “ปากคอนกรีต” “พูดเป็นการ์ตูน” “แม่บ้านถุงพลาสติก” เป็นต้น

3.3 คำยืมประสมความหมายคงเดิมกับต่างจากเดิม หมายถึง คำยืมประสมคำนั้นใช้ทั้งความหมายคงเดิม กับความหมายต่างจากเดิมในลักษณะการเปรียบเทียบ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นคำยืมที่ทำหน้าที่เป็นกรรม เช่น “จบเกม” “ต่อวิซ่า” (visa) “ติดบอร์ด” “ถูกลือตเตอร์” “เรียงคิว” เป็นต้น

เห็นได้ว่าการใช้คำยืมประสมคำกับภาษาไทยและภาษาต่างประเทศมีหลากหลายรูปแบบ และหากนำมาพิจารณาถึงการใช้คำยืมเต็มคำประสมคำในภาษาไทยโดยแบ่งตามโครงสร้างคำ หน้าที่ และความหมายคำยืมประสมคำได้อีกหลากหลายลักษณะ จึงอาจกล่าวได้ว่า คำยืมเต็มคำประสมเป็นวิธีการสร้างคำอย่างหนึ่งในภาษาไทยที่ทำให้ได้คำศัพท์และความหมายต่าง ๆ ในภาษาเพิ่มขึ้น

8. คำยืมย่อคำ เป็นการใช้คำยืมที่ปรากฏเฉพาะในภาษาไทย ที่ผู้ใช้ภาษาไทยนิยมใช้เป็นคำย่อ และมักใช้เป็นภาษาปากหรือภาษาไม่เป็นทางการมากกว่า เช่น ฮ. ย่อมาจาก เฮลิคอปเตอร์ หรือบางครั้งใช้ย่อด้านติดปากทำให้ไม่ทราบว่าคำยืมย่อคำมาจากคำเต็มว่าอะไร เช่น “ซี” ที่หมายถึง น. ระดับชั้นของข้าราชการพลเรือน ผู้ใช้ภาษาไทยน้อยคนนักจะทราบว่ามาจาก Position Classification และบางครั้งย่อคำแล้วยังใช้ลักษณะการตัดคำ ทำให้คำยืมเหลือเพียงพยางค์เดียว เช่น คินนีทำโอโหม โอ ย่อมาจาก “โอที” (O.T. : overtime) หมายถึง เงินค่าแรงที่ได้รับจากการทำงานล่วงเวลา, งานที่ทำนอกเวลาปกติ

นอกจากนี้ คำยืมย่อคำวิสามานยนามที่เพิ่งเกิดขึ้น อันเนื่องมาจากโครงการของรัฐบาลที่ส่งเสริมสนับสนุนผลิตภัณฑ์เด่นของชุมชนท้องถิ่น คือ โอท็อป โอท็อป (OTOP : One Tambon One Product) และยังมีการใช้ภาษาอื่น ๆ ร่วมกับคำย่อ เช่น ยาเค (ketamine) ยาอี (ecstasy) หน่วยสวท (SWAT) ยุคไอที ยุค

ไอเอ็มเอฟ เป็นต้น รวมถึงคำยืมกับคำยืมเต็มคำ เช่น บีกอร์ส (body course) จีปี (general, เบ๊) ที่ใช้ความหมายแตกต่างไปจากคำยืมเดิม

มากไปกว่านั้น ยังมีคำยืมย่อกำอีกคำหนึ่งที่พจนานุกรมทั้งสองฉบับใช้เป็นคำยืมคงเดิมแบบเต็มคำ คือ โอลิมปิก แต่ไม่ได้ใช้เป็นคำยืมย่อกำดังที่สื่อมวลชนด้านสิ่งพิมพ์นิยมพูดหัวข่าวว่า อลป. เช่น มวยไทย จ่อทอง อลป.

หากเขียนว่า อลป. ผู้ใช้ภาษาไทยส่วนใหญ่เข้าใจทันทีว่าเป็นคำย่อของ โอลิมปิก (Olympic) ซึ่งมีลักษณะการใช้ต่างจากคำยืมตามตัวอย่างข้างต้น กล่าวคือใช้เป็นภาษาเขียนอย่างไม่เป็นทางการเท่านั้น หากเป็นภาษาพูดผู้ใช้ภาษาไทยนิยมพูดแบบคำยืมคงเดิมว่า โอลิมปิก และไม่มีใครพูดคำยืมย่อกำว่า อลป. อย่างแน่นอน

ดังนั้น การใช้คำยืมย่อกำส่วนใหญ่เป็นภาษาพูดที่ผู้ใช้ภาษาไทยเข้ากันดีแล้ว และคำยืมย่อกำใช้กันจนติดปากอาจทำให้ไม่ทราบว่าคำยืมย่อกำนั้นมาจากคำเต็มว่าอะไร รวมถึงการใช้คำยืมย่อกำวิสามานยนาม โดยออกเสียงเป็นคำอย่างเช่นคำว่า OTOP ซึ่งพบเห็นได้ทั่วไปดังเช่นชื่อสถาบันการศึกษา สินค้าและบริการประเภทต่าง ๆ เช่น ABAC, DTAC, X'ACT ฯลฯ ดังนั้นคำยืมย่อกำจึงเป็นคำยืมอีกลักษณะหนึ่งที่ปรากฏในภาษาไทยและทำให้มีจำนวนคำใช้สื่อสารทางภาษาพูดอย่างไม่เป็นทางการเพิ่มขึ้น ซึ่งบางครั้งอาจสื่อความได้ดีกว่าการใช้คำยืมเต็มคำแบบคงเดิม

9. คำยืมตัด-เพิ่มเสียงพยางค์ เป็นลักษณะของคำยืมตัดเสียงพยางค์ คำยืมเพิ่มเสียงพยางค์ รวมถึงคำยืมตัดและเพิ่มเสียงพยางค์คำยืม ซึ่งส่วนใหญ่ใช้ในลักษณะตัดเสียงพยางค์จำนวนทั้งสิ้น 165 คำ จากทั้งหมด 172 คำ หรือคิดเป็นร้อยละ 95.93 โดยลักษณะการใช้คำยืมตัดเสียงพยางค์หลังปรากฏเป็นจำนวนมากที่สุด อันสะท้อนให้เห็นว่า ผู้ใช้ภาษาไทยนิยมใช้คำยืมตัดเสียงพยางค์หลังมาใช้ในการสื่อสารมากที่สุด ดังนี้

1. ตัดเสียงพยางค์หลังคำยืมคำเดียว เดิมทีคำยืมคำมูลนั้นมีมากกว่าหนึ่งพยางค์ แต่ภาษาไทยนำมาใช้ตัดเสียงพยางค์ แยกได้ดังนี้

1.1 ตัดเสียงพยางค์หลังทั้งหมด เหลือเพียงเสียงพยางค์แรก เช่น ก๊อป (copy) ถ้ำด (kerosene) ดิก (dictionary)

1.2 ตัดเสียงพยางค์หลังบางส่วน เหลือเพียงเสียงพยางค์แรกมากกว่าพยางค์เดียว เซเลบ (celebrity)

1.3 ตัดเสียงพยางค์หลังพยางค์เดียว เช่น มอเตอร์ไซค์ (motorcycle) เมตร (ฟ. mètre) ลิตร (ฟ. litre)

2. ตัดเสียงพยางค์หลังคำยืมคำที่สอง คำยิมนั้นมีมากกว่าหนึ่งคำ ภาษาไทยนำมาตัดเสียงคำมูลถัดไป แบ่งเป็น

2.1 ตัดเสียงพยางค์หลังคำยืมที่สองทั้งหมด เหลือเพียงเสียงคำยืมคำแรก เช่น คาวน (down payment) รักบี้ (rugby football) รีโมท (remote control) สเตนเลส, สแตนเลส (stainless steel)

2.2 ตัดเสียงพยางค์หลังบางส่วนของคำมูลคำที่สอง เช่น ชาร์จแบตเตอรี่ (charge battery) โช้คอัพ (shock absorber) โชว์พาว (show power) เทิร์นโปร (turn professional) เบรกแดนซ์ (break dancing)

จากลักษณะการใช้คำยืมตัดเสียงพยางค์หลังซึ่งปรากฏมากที่สุด จึงทำให้มีลักษณะการตัดเสียงพยางค์ในคำยืมเพิ่มมากขึ้นจากตัวอย่างดังกล่าว อย่างไรก็ตาม มีคำยืมบางคำที่ผู้ใช้ภาษาไทยนิยมตัดเสียงพยางค์ได้อย่างหลากหลาย แต่พจนานุกรมทั้งฉบับราชบัณฑิตยสถานและฉบับมติชนต่างระบุคำว่า “มอเตอร์ไซด์” (motorcycle) ซึ่งถือเป็นใช้คำยืมตัดเสียงพยางค์หลังเพียงหนึ่งพยางค์เท่านั้น แต่ในความเป็นจริงผู้ใช้ภาษาไทยใช้คำยืมว่า “มอเตอร์ไซด์” (motorcycle) ตัดเสียงพยางค์ได้อย่างหลากหลาย ดังนี้

ตามปรกติคำยืมที่มีอาคม (suffix) ภาษาอังกฤษว่า -cycle ในภาษาไทยมักจะออกเสียงคำยืมคงเดิมแบบเต็มคำ เช่น กิโลไซเคิล หรือ กิโลไซเกิล (kilocycle) รีไซเคิล หรือ รีไซเกิล (recycle) แต่สำหรับ มอเตอร์ไซด์ (motorcycle) กลับตัดเสียงพยางค์ว่า -cle ซึ่งแตกต่างจากคำยืมดังกล่าวแล้ว ยังใช้ลักษณะการตัดเสียงพยางค์คู่ จากคำยืมคงเดิมแบบเต็มคำว่า “มอเตอร์ไซด์เกิล” กลายเป็น มอไซด์ เป็นการตัดเสียงพยางค์ที่ 2 และ 4 รวมถึงการใช้คำไทยร่วมกับคำยืมตัดเสียงพยางค์อย่าง “แมงกะไซด์” (motorcycle) เป็นการนำพยางค์ว่า “ไซด์” ในพยางค์ที่ 3 ประสมท้ายพยางค์ โดยมีคำภาษาไทยว่า “แมง” และแทรกเสียง “กะ” ระหว่างพยางค์ปรากฏอยู่หน้าคำยืม ทำให้คำยืมคงเดิมว่า “มอเตอร์ไซด์เกิล” ผู้ใช้ภาษาไทยออกเสียงเป็น มอเตอร์ไซด์ มอไซด์ และแมงกะไซด์ ซึ่งน่าสังเกตว่ามีพยางค์เสียงที่สามว่า ไซด์ -cyc- เป็นพยางค์หลักของคำยืมที่ทำให้ทราบว่าเป็น “motorcycle” ในภาษาอังกฤษ

“เมมเบอร์” เป็นการตัดเสียงในพยางค์ “เม็ม” ตัดมาจาก memorize + “เบอร์” ตัดมาจาก number ซึ่งภาษาไทยใช้พยางค์แรกและพยางค์สุดท้ายเท่านั้น เช่นเดียวกับคำว่า “ซูเปอร์” ซึ่งพจนานุกรมทั้งสองฉบับไม่ได้เก็บคำนี้ไว้ โดย “ซูเปอร์” ตัดมาจาก super + “ดาร์” ตัดมาจาก star หมายถึง ดารา นักร้องที่มีผลงานและชื่อเสียงโด่งดังจนเป็นที่รู้จักของทุกคน

ถึงแม้ว่าคำยืมคงเดิมได้ถูกตัดเสียงพยางค์ในลักษณะต่าง ๆ ที่ปรากฏในภาษาไทย และบางคำผู้ใช้ภาษาไทยส่วนใหญ่อาจจะไม่ทราบว่าคำยืมตัดเสียงพยางค์นั้นตัดมาจากคำใด เพราะใช้กันจนเคยชินและอาจคิดว่าเป็นคำไทยไปแล้ว เช่น เคมี (chemistry) โช้คอัพ (shock absorber) ผับ (public house) แต่การใช้คำยืมลักษณะเช่นนี้ย่อมเป็นที่เข้าใจของผู้ใช้ภาษาไทยมากกว่าที่จะใช้เป็นคำยืมคงเดิมแบบเต็มคำ เพราะหากพูด

เหมือนกับเจ้าของภาษาคำยืมว่า chemistry, shock absorber หรือ public house ย่อมทำให้เกิดการสื่อสารที่ไม่เข้าใจระหว่างผู้ใช้ภาษาไทยที่ใช้คำยืมอย่างแน่นอน ฉะนั้นการใช้คำยืมตัดเสียงพยางค์ถือเป็นอีกลักษณะหนึ่งที่ผู้ใช้ภาษาไทยได้ดัดแปลงคำยืมเดิมให้สั้นลงในการสื่อสาร

ส่วนคำยืมเพิ่มเสียงพยางค์ เกิดจากคำยืมคำหนึ่งมีความหมาย แต่ภาษาไทยนำมาเพิ่มเสียงพยางค์อื่นที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับความหมายนั้น ถือว่าเป็นการใช้คำยืมแบบฟุ่มเฟือยก็ว่าได้ เช่น โอเคซิการ์เร็ต” (OK. cigarette) หมายถึง ดกกล ซึ่งไม่ต้องมีคำว่า cigarette ที่หมายถึงบุหรี่ ซึ่งไม่ได้เกี่ยวข้องกับอะไรกับคำว่า ดกกล

“ก๊ีบเก้” “เก้ไก้” และ “เก้ไก้ชไนเดอร์” (schneider) ความหมายหลักล้วนอยู่ที่คำว่า “เก้” ทั้งสิ้น แต่พยางค์ที่เพิ่มเข้ามา สันนิษฐานว่าทำให้คำยิมนั้นดูไพเราะขึ้น เช่น สัมผัสอักษร ก๊ีบเก้ เก้ไก้ เกิดคำคล้องจอง เก้ไก้ชไนเดอร์ ซึ่งจะขอลำวาระรายละเอียดต่อไปในหัวข้อที่ 13 คำยืมกลุ่มคำคล้องจอง

คำยืมตัด-เพิ่มเสียงพยางค์ไม่ว่าจะตัดเสียงพยางค์จนไม่เหลือเค้าคำยืมเดิม หรือเพิ่มเสียงพยางค์ทำให้คำยิมนั้นมีความสละสลวยทางภาษา แม้ว่าจะเกิดความฟุ่มเฟือยก็ตาม แต่หากคำยืมตัด-เพิ่มเสียงพยางค์ลักษณะต่าง ๆ ที่ทำให้ผู้ใช้ภาษาไทยสื่อสารเข้าใจได้ตรงกัน นั้นย่อมหมายความว่า คำยืมตัด-เพิ่มเสียงพยางค์นั้นได้ปรากฏเป็นลักษณะเฉพาะในภาษาไทยแล้ว

10. คำยืมแปลงเสียงลงท้าย ลักษณะเด่นของการใช้คำยืมประเภทนี้คือ การเลียนไวยากรณ์ภาษาบาลีสันสกฤตด้านการแปลงปัจจัยให้เป็นอิตถิลิงค์ (เพศหญิง) เป็นการเปลี่ยนจากสระเดิมของคำนั้น เป็นสระ อี ในท้ายพยางค์ของคำ ซึ่งใช้ได้ทั้ง มนุษย์ อมนุษย์ และสัตว์ต่าง ๆ ตัวอย่าง

ภิกษุ (ชายที่บวชเป็นพระในพระพุทธศาสนา) ภิกษุณี (หญิงที่บวชเป็นพระในพระพุทธศาสนา)
อัยกา (ปู่ ตา) อัยกี (ย่า ยาย) ยักษ์ (อมนุษย์พวกหนึ่ง) ยักษิณี (นางยักษ์) มฤค (กวางตัวผู้) มฤคิ (กวางตัวเมีย)
เป็นต้น

ภาษาไทยได้นำคำยืมมาเลียนอิตถิลิงค์ดังกล่าว ซึ่งล้วนเป็นบุคคลทั้งสิ้น คือ

“จิ๊กโก๋” (gigolo) แปลงเสียงลงท้ายเป็น “จิ๊กกี”

“คัสโนว่า” (casanova) แปลงเสียงลงท้ายเป็น “คัสโนวี”

“บาร์เทนเดอร์” (bartender) แปลงเสียงลงท้ายเป็น “บาร์เทนดี้”

“มาร์เกอร์” (marker) แปลงเสียงลงท้ายเป็น “มาร์กกี”

น่าสังเกตว่า คำแปลงเสียงลงท้ายอิตถิลิงค์ไม่ได้ระบุคำยืมตัวอักษรโรมันในเครื่องหมายวงเล็บท้ายคำยืม ทำให้ทราบได้ว่าคำยืมตามความหมายเดิมไม่ได้บ่งชี้ว่าใช้ได้เฉพาะเพศชายเท่านั้น ทว่าใช้ได้ทั้งเพศชายหรือหญิง แต่ภาษาไทยนำมาสร้างคำยืมดังกล่าวแบ่งแยกเพศอย่างชัดเจน หากจะกล่าวว่า ผู้หญิงมี

บทบาทต่อสังคมไทยเพิ่มมากขึ้น ก็กล่าวได้ไม่เต็มปากนัก เนื่องจาก “จิ๊กโก๋” (gigolo) หมายถึง วัยรุ่นไม่เอา
การเอางาน “คัสโนวา” (casanova) หมายถึง คนเจ้าชู้ ล้วนเป็นคำยืมที่ภาษาไทยนำมาใช้ความหมายในแง่ลบ

ในอนาคตภาษาไทยอาจจะมีคำยืมลักษณะนี้เพิ่มมากขึ้น เมื่อกฎการเติมปัจจัยคำกริยา -er หรือ -or
ในภาษาอังกฤษ หมายถึง ผู้กระทำกริยานั้น เช่น ไรเตอร์ (writer) หมายถึง นักเขียนที่ไม่ได้บอกว่าเป็นชาย
หรือหญิง ภาษาไทยอาจจะนำมาใช้เป็นคำยืม พร้อมเปลี่ยนเป็นอดีตติ่ง “ไรต์” เหมือนอย่าง “บาร์เทนดี”
และ “มาร์ก” ก็อาจเป็นไปได้

อย่างไรก็ดีคำยืม “ฮีโร่” (hero) หมายถึง วีรบุรุษ แต่ภาษาไทยใช้ในความหมายกว้างขึ้นหมายถึง “วีร
สตรี” ซึ่งภาษาอังกฤษใช้ว่า heroine แต่ภาษาไทยไม่ใช่คำแบ่งเพศให้ชัดเจนตามภาษาอังกฤษ สันนิษฐานว่า
heroine ออกเสียงใกล้เคียงกับคำว่า เฮโรอีน (heroin) ซึ่งมีความหมายไม่ดี จึงทำให้ “วีรสตรี” ในภาษาไทย
ใช้คำยืมว่า “ฮีโร่” (hero) เพื่อหลีกเลี่ยงการออกเสียงที่ใกล้เคียงกับ เฮโรอีน (heroin) ดังกล่าว

นอกจากนี้ ยังมีลักษณะการแปลงเสียงลงท้าย ที่ใช้เสียงพยัญชนะเดียวกันเปลี่ยนเสียงคำยืมนั้น โดย
เปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์ เช่น “ไข่มอเตอร์ชา” หมายถึง ไข้ขาเดินไป แปลงเสียงลงท้ายว่า “ไข่มอเตอร์คาร์”
(motor car) หมายถึง ไข้รถขับไป เป็นการพูดถึงการเดินทางไปยังอีกสถานที่หนึ่งว่า จะนั่งรถหรือว่าเดินไป

การใช้เสียงพยัญชนะเดียวกันแต่สระต่างกัน ถือเป็นเปลี่ยนเสียงคำยืมท้ายคำโดยการแปลงเสียงลง
ท้าย ดังนี้

“เวิร์บทูเดา” แปลงเสียงลงท้ายเป็น verb to do

“ไอดู” (I do) แปลงเสียงลงท้ายเป็น ไอเดีย (idea)

“ณ บัดนาว” (now) แปลงเสียงลงท้ายเป็น ณ บัดนี้

แม้ว่าคำยืมแปลงเสียงลงท้ายในภาษาไทยปรากฏเป็นจำนวนน้อย แต่ถือว่าภาษาไทยนำไวยากรณ์
ภาษาบาลีสันสกฤตมาประยุกต์ใช้กับคำยืมได้อย่างกลมกลืน รวมถึงการดึงเอาเสียงพยัญชนะต้นและเสียง
วรรณยุกต์ในภาษาไทยมาแปรเสียงลงท้ายคำยืมได้อย่างสร้างสรรค์

11. คำยืมกลายความหมาย เป็นลักษณะการใช้คำยืมมากที่สุดเป็นอันดับ 3 จำนวน 219 คำ หรือคิดเป็น
ร้อยละ 7.56 แสดงว่ามีคำยืมใช้เหมือนกันทั้งเสียงและการเขียน แต่ด้านความหมายมีการกลายความหมายไป
จากเดิม ทั้ง “ความหมายกว้างออก” คือ ภาษาไทยใช้ตามความหมายเหมือนคำยืม แต่เพิ่มความหมายใหม่เข้า
ไปด้วย ส่วน “ความหมายแคบเข้า” คือ คำเดิมมีความหมายหลากหลาย แต่ภาษาไทยเลือกใช้เพียงไม่กี่
ความหมาย และ “ความหมายย้ายที่” คือ ภาษาไทยใช้ความหมายต่างจากคำยืม

จากลักษณะคำยืมความหมายกลายไป 3 ลักษณะดังกล่าวคือ ความหมายกว้างออก ความหมายแคบ
เข้าและความหมายย้ายที่ ผลการวิจัยพบว่า ความหมายแคบเข้าปรากฏมากที่สุดถึง 131 คำ หรือคิดเป็นร้อยละ

ละ 59.82 ส่วนคำยืมความหมายกว้างออก 49 คำ หรือคิดเป็นร้อยละ 22.37 และคำยืมความหมายย่ำที่ 39 คำ หรือคิดเป็นร้อยละ 17.81 แสดงว่าคำยืมความหมายกลายไปแบบ “ความหมายแคบเข้า” นิยมใช้มากที่สุด

อย่างไรก็ตามคำยืมความหมายกลายไปแบบความหมายแคบเข้าอาจจะเพิ่มความหมายขึ้น เมื่อมีคำยืมใหม่ ๆ ปรากฏในภาษาไทย หรืออาจจะเป็นคำที่ใช้กันมานานแล้ว แต่พจนานุกรมทั้งสองฉบับไม่ได้เก็บคำยืมนั้นไว้เช่น

“ก๊ฟต์” (gift) ผู้ใช้ภาษาไทยส่วนใหญ่เข้าใจว่าหมายถึง ของขวัญ หรือ พรสวรรค์ แต่ราชบัณฑิตยสถาน (2552 ข. : 127) กำหนดว่า “ก๊ฟต์” (gift) หมายถึง พรสวรรค์ เท่านั้น แท้จริงแล้ว “ก๊ฟต์” (gift) ภาษาไทยนำมาใช้เป็นคำยืมหมายถึงของขวัญ แต่นิยมใช้เป็นคำยืมเต็มคำประสมคำคือ “ก๊ฟต์ช็อป” (gift shop) ซึ่งไม่ได้หมายถึงร้านขายของขวัญโดยตรง หากแต่เป็นร้านขายของกระจุกกระจิกน่ารัก โดยผู้ซื้ออาจซื้อไปใช้เองหรือเป็นของขวัญก็ได้ และบางครั้งตามห้างสรรพสินค้าขนาดใหญ่ก็ใช้ “ก๊ฟต์ช็อป” (gift shop) เป็นแผนกหนึ่งของห้างก็มี จึงทำให้คำว่า “ก๊ฟต์” (gift) ได้กลายความหมายเมื่อใช้เป็นคำยืมประสมว่า “ก๊ฟต์ช็อป” (gift shop) แต่ในขณะที่ “ก๊ฟต์” (gift) ที่หมายถึงของขวัญผู้ใช้ภาษาไทยนิยมใช้เป็นคำไทยประสมกับคำเขมรว่า “ของขวัญ” มากกว่าคำยืม

หากเอ่ยคำยืมว่า “บ็อกเซอร์” (boxer) ผู้ใช้ภาษาไทยมักนึกถึง หมวกพนักหนึ่ง หรือกางเกงในผู้ชายที่เหมือนกางเกงขาสั้น แต่ราชบัณฑิตยสถาน (2552 ก. : 69) ระบุความหมายเพียงว่า กางเกงขาสั้นผ้าลายที่ผู้ชายนิยมสวมทับกางเกงชั้นใน หรือสวมแทนกางเกงชั้นในเท่านั้น แต่ความเป็นจริงแล้ว ผู้ใช้ภาษาไทยใช้ “บ็อกเซอร์” (boxer) ในความหมายหมวกพนักหนึ่งด้วยเช่นกัน

ถึงแม้ว่า “ฟิล์ม” (film) ที่หมายถึง พลาสติกแผ่นบางที่มีความไวต่อแสงไว้ถ่ายภาพ ไม่ได้ใช้ในยุคปัจจุบันแล้ว แต่คำนี้ยังคงมีใช้อยู่ในภาษาไทย แต่ส่วนใหญ่หมายถึงฟิล์มที่ติดไว้เพื่อกันความร้อนในรถยนต์ หรือในห้อง โดยใช้เป็นคำยืมประสมคำว่า “ฟิล์มกรองแสง” มากกว่าใช้คำว่า “ฟิล์ม” (film) คำเดียว หรือใช้คำกริยาประสมว่า “ติดฟิล์ม” ก็ทราบได้ทันทีว่าเป็น “ฟิล์มกรองแสง” ไม่ใช่ “ฟิล์ม” ที่ไว้ใช้ถ่ายรูป

ด้วยเหตุที่เทคโนโลยีก้าวหน้าสมัย ทำให้คำว่า “วิว” (view) ไม่ได้หมายถึง ทิวทัศน์ เท่านั้น (มดิชน, 2547 : 811) หากแต่ยังใช้เป็นลักษณนามในเว็บไซต์ของ “ยูทูป” (U tube) ที่ระบุตัวเลขให้ทราบว่าผู้คนเข้าไปชมคลิปนั้นมากเท่าไร โดยใช้เป็นตัวเลขและคำยืมว่า view เช่น 100,000 views

“สก็๊ป” (scoop) ข่าวที่เจาะลึกเฉพาะเรื่อง, บทความ รายการโทรทัศน์ เป็นต้น (ราชบัณฑิตยสถาน, 2553 : 152) แต่ผู้ใช้ภาษาไทยก็ยังใช้ในความหมายลักษณนามของไอศกรีม เช่น ไอศกรีมร้านนี้สก็๊ปละ 29 บาททุกรส เป็นต้น

แสดงให้เห็นว่า คำยืมในภาษาไทยส่วนใหญ่ที่มีลักษณะความหมายกลายไปแบบแคบเข้า ยังมี ความหมายเพิ่มขึ้นอีกเป็นจำนวนมาก ที่พจนานุกรมทั้งสองฉบับไม่ได้กล่าวถึงความหมายนั้นไว้ ฉะนั้นคำ ยืมคำหนึ่งที่เคยใช้กันตามความหมายเดิม ในอนาคตอาจมีความหมายเพิ่มขึ้น นอกจากนี้เมื่อคำยืมใน ภาษาไทยใช้ครบตามความหมายคำยืมเดิมแล้ว คำยืมจากลักษณะความหมายกลายไปแบบแคบเข้า ก็จะ กลายเป็นคำยืมคงเดิมไปทันที นั่นหมายความว่าวิธีการใช้คำยืมที่ปรากฏในภาษาไทย มิใช่พิจารณาเพียงแค่ คำยืมที่เกิดจากเสียง พยางค์ คำ กลุ่มคำ โครงสร้างคำ และสำนวนเท่านั้น หากยังต้องพิจารณาถึงความหมาย ของคำยืมอีกด้วย เนื่องจากผู้ใช้ภาษาไทยใช้คำยืมกลายความหมายเป็นประจำ

คำยืมความหมายกลายไปแบบความหมายกว้างออกในภาษาไทย เป็นการใช้คำยืมเพิ่มความหมาย จากคำยืมเดิมไม่ได้ใช้ตามความหมายนั้น ซึ่งภาษาไทยนำมาใช้มีทั้งความหมายในเชิงบวกและความหมายใน เชิงลบ ตามที่ ชัชวดี ศรีลัมพ์ (2550 : 270 - 271) กล่าวว่า กระบวนการเปลี่ยนแปลงทางความหมายนี้ส่งผล ให้เกิดลักษณะที่เกี่ยวข้องทางความหมายบางประการได้แก่

1. ความหมายส่อไปในทางที่ดี (Amelioration) หมายถึง คำศัพท์ที่เปลี่ยนแปลงไปแล้วมีการ สูญความหมายที่บอกนัยที่ไม่ดี เหลือแต่ความหมายดี เช่น ภาษาอังกฤษคำว่า mischievous มีสองความหมาย ความหมายแรก หมายถึง น. การกระทำที่ทำให้เกิดปัญหาหรือทำลายชื่อเสียงของคนอื่น อีกความหมายหนึ่ง หมายถึง น. ลักษณะของคนที่ชอบแกล้งคนอื่น ด้วยการเล่นตลก ผู้อื่นอาจรำคาญ แต่ไม่เป็นอันตรายแต่อย่าง ใด คำนี้มีแนวโน้มที่ความหมายแรกจะหายไป คงเหลือไว้แต่ความหมายที่สอง ซึ่งส่อไปในทางที่ดีกว่า ความหมายแรก แสดงความหมายที่เป็นบวกมากกว่าเป็นลบ

2. ความหมายส่อไปในทางที่ไม่ดี (Pejoration) หมายถึง คำที่มีความหมายและมีแนวโน้มที่จะ สูญความหมายที่เป็นไปในทำนองดี ได้แก่ gay หมายถึง ว. สนุกสนาน หรือร่าเริง ปัจจุบัน หมายถึง น. ผู้ที่มี รักร่วมเพศ ซึ่งความหมายหลังนี้ใช้กันแพร่หลายมากกว่าความหมายแรก จึงเป็นลักษณะของความหมายที่ เปลี่ยนไปในทางไม่ดีหรือแสดงทัศนคติที่เป็นลบ

ดังนั้นคำยืมความหมายกลายไปแบบความหมายกว้างออก ที่มีความหมายส่อไปในทางที่ดีหรือแ่ บวก (Amelioration) เช่น “กะรัต” (carat, karat) จำนวนอายุของหญิงสาวสูงอายุที่ยังสาวอยู่ “จ๊อบ” (job) ประทับตราที่ป้ายร้านค้าเพื่อแสดงว่าได้รับเงินค่าสินค้าแล้ว “ซัมเมอร์” (summer) เรียนภาคฤดูร้อน “ซูเปอร์” (super) น้ำมันเกรดพิเศษ ฯลฯ

ส่วนคำยืมความหมายกลายไปแบบความหมายกว้างออกที่มีความหมายส่อไปในทางที่ไม่ดี หรือแ่ ลบ (Pejoration) ซึ่งคำยืมเดิมไม่ได้กำหนดความหมายเช่นนั้น ตัวอย่างพร้อมประโยคจากพจนานุกรมคำใหม่ ฉบับราชบัณฑิตยสถานดังนี้

“เค้ก” (cake) ผลประโยชน์ - โครงการยักษ์ยังไม่ได้รับอนุมัติเพราะผู้บริหารยังแบ่งเค้กกันไม่ลงตัว (2552 ก. : 21)

“เคลม” (claim) เพด็จสาวท ละเมิดทางเพศ - เขาชวนเธอไปเที่ยวเพื่อหวังเคลมแต่ไม่สำเร็จ (2552 ข. : 53)

“แจ็กพ็อต” (jackpot) โคนพอดิ (มักใช้ในทางไม่ดี) - วันนี้แจ็กพ็อตถูกหัวหน้าค่าแต่เช้า (2553 : 48)

“ช็อกซีนีมา” “ช็อกซีนีมา” (shock cinema) ตกใจมาก - อย่าเพิ่งบอกเรื่องนี้ให้เขารู้ เดี่ยวจะช็อกซีนีมาไปเสียก่อน (2554 : 41)

“เช็กบิล” (check bill) ทำร้ายเพื่อตอบโต้ ล้างแค้น คิณบัญชี่ - เขาตามไปเช็กบิลพวกที่ลอบทำร้ายเมื่อวันก่อน (2553 : 57)

“เชียร์” (cheer) เข้าข้าง - เธอเป็นเพื่อนฉัน ไปเชียร์อีกฝ่ายหนึ่งได้อย่างไร (2553 : 57)

“ซิกแซก” (zigzag) หาช่องทางพลิกแพลงเพื่อให้ตนได้ผลประโยชน์มากที่สุด - เขาบอกว่าถ้าอยากจะค้าขาย ต้องรู้จักซิกแซกถึงจะรวย (2554 : 43)

“ฟอร์ม” (form) มีลูกไม้ เล่ห์เหลี่ยม - นายคนนี้ฟอร์มจืดจางระวังให้ดี (2553 : 119)

“ฟุตเวิร์ก” (foot-work) ทำที่ว่าจะทำแต่ไม่ลงมือทำเสียที - คณะกรรมการมั่วแต่ฟุตเวิร์กอยู่นั่นแหละ โครงการที่จะทำเลยไม่เป็นรูปเป็นร่างสักที (2554 : 81)

“สกรัม” (scrum) รุมทำร้าย - นักเลง 2-3 คนสกรัมเหยื่อคนเดียว (2552 ข. : 264)

“สึนามิ” (tsunami) สิ่งทีถาโถมเข้ามาแล้วทำให้เกิดความเสียหายอย่างรุนแรง - สึนามิตางเศรษฐกิจปีนี้รุนแรงกว่าเมื่อปี 2540 (2552 ก. : 129)

“ออฟ” (off) ชื้อชั่วโมงของพนักงานบริการในเวลางานเพื่อการบริการทางเพศ - เขาออฟพนักงานหญิงที่นี้ไป 3 ชั่วโมง (2552 ก. : 141)

“โอเวอร์” (over) พุดเกินจริง โม่ - พนักงานคนนี้ชอบพุดโอเวอร์ จึงไม่มีใครคบ (2552 ข. : 212)

“ฮ่องกง” (Hong Kong) ถูก เป็นการเลี่ยนเสียงคำว่า ห้องกรง - เขาไปฮ่องกงมา 5 ปี เพราะค้ายาบ้า (2553 : 184)

นอกจากนั้นพจนานุกรม “รุ่นใหม่” ฉบับมติชน (2547) แม้ไม่ได้ยกตัวอย่างประโยค แต่ทำให้ทราบได้ว่าคำยืมนั้นใช้ความหมายกว้างออกในแง่ลบเช่นกัน

“เคาบอย” (cowboy) กุ้ยหรือวัยรุ่นที่เกเร

“โด๊ป” (dope) ให้สินบนล่อใจ

“ทอมบอย” (tomboy) หญิงรักร่วมเพศซึ่งทำตัวเป็นฝ่ายชาย

“ปัม” ร่วมประเวณี

“ฟิต” (fit) อยาก กำหนด

“ออฟไซด์” (offside) กระทำโดยพลการที่ไม่ใช่หน้าที่

จากคำยืมความหมายกลายไปแบบกว้างออกทั้งหมดจำนวน 49 คำ ปรากฏว่ามี 20 คำ หรือคิดเป็นร้อยละ 40.82 มีความหมายส่อไปในทางที่ไม่ดีหรือแง่ลบ (Pejoration) ส่วนอีก 29 คำ หรือคิดเป็นร้อยละ 59.18 มีความหมายส่อไปในทางที่ดี (Amelioration) หรือแง่บวก แสดงว่าคำยืมความหมายกลายไปแบบกว้างออกในภาษาไทยใช้ความหมายส่อไปในทางที่ดี (Amelioration) หรือแง่บวกมากกว่าส่อไปในทางที่ไม่ดีหรือแง่ลบ (Pejoration) ต่างกันเพียงร้อยละ 18.36

ด้านการใช้คำยืมความหมายกลายไปแบบย่ำที่ เดิมทีคำยืมมีความหมายอย่างหนึ่ง แต่ภาษาไทยนำมาใช้ความหมายอื่นที่ไม่ปรากฏในคำยืม ซึ่งมีคำยืมความหมายส่อไปในทางที่ไม่ดีหรือแง่ลบ (Pejoration) เช่นเดียวกับการใช้คำยืมความหมายกลายไปแบบกว้างออก ตามตัวอย่างพร้อมประโยชน์จากพจนานุกรม “รุ่นใหม่” ฉบับราชบัณฑิตยสถานดังนี้

“คาเฟ่” (ฟ. café) สถานบันเทิงยามค่ำคั่นขายเครื่องดื่มประเภทแอลกอฮอล์ (2552 ก. : 19)

“โคโยตี้” (coyote) ผู้หญิงที่เต้นประกอบเพลงด้วยลีลาเย้ายวน มักเต้นในสถานเริงรมย์การเต้นประกอบเพลงด้วยลีลาเย้ายวน – ฉบับนี้มีโคโยตี้สวย ๆ หลายคน (2553 : 37)

“ไซโค” (psycho) พุดจาหว่านล้อมทำนองบังคับให้ทำตาม – รุ่นพี่ที่ชอบไซโคน้องใหม่ไปอย่างนั้นเอง เขาไม่ทำโทษจริง ๆ หรือ (2553 : 65 - 66)

“โนแฮนด์” (no hand) การบริการลูกค้าผู้ขายในร้านอาหารโดยมีผู้หญิงคอยปรนนิบัติและป้อนอาหารให้ – พวกผู้ชายชอบไปกินข้าวร้านนี้ เพราะมีบริการโนแฮนด์ (2553 : 96)

“บิก” (big) ตัวการใหญ่ – ดำรวจสาวไปไม่ถึงบิกของวงการยาบ้า (2552 ข. : 28)

“บุฟเฟต์ คาบินेट” (ฟ. buffet) คณะรัฐมนตรีโกกนโครงการต่าง ๆ กันมากเท่าที่ต้องการ เหมือนกับการกินบุฟเฟต์ซึ่งสามารถกินได้มากเท่าที่ต้องการ - คนไทยส่วนใหญ่ไม่ยอมรับ ครม. บุฟเฟต์ คาบินेट เพราะพากันคอร์รัปชั่น (2552 ก. : 73)

“เบ็ด” หมายถึง ดบหัวอย่างแรง – พุดมากนักเดี๋ยวเบ็ดให้หรือ (2552 ก. : 74)

“โบ๊ธ” (both) ชายรักร่วมเพศที่แสดงบทบาททางเพศเป็นชายหรือหญิงก็ได้ เช่น พวกโบ๊ธจะหาแฟนได้ง่ายกว่าเกย์คิงหรือเกย์ควีน (2553 : 104)

“เม็ก” (make) ฏ, แต่งขึ้น, ทำขึ้น – ฉันคิดว่าเรื่องที่เขากล่าวมาทั้งหมดเป็นเรื่องที่เขาเม็กขึ้น เธออย่าไปหลงลมเข้าล่ะ (2553 : 129)

“เม้า” “เม้าช์” (mouth) พูดคุยกันมักเป็นเรื่องไร้สาระ – ผู้หญิงกลุ่มนี้เอาแต่นั่งเม้าช์ไม่ยอมทำงาน, พุดนิทา - พวกหล่อชอบเม้าช์ชาวบ้านไปทั่ว (2553 : 130)

“รีแพร์” (repair) ตกแต่งช่องคลอดให้มีสภาพเหมือนยังสาว – ผู้หญิงคนนั้นไปทำรีแพร์มาเพื่อเอาใจสามี (2552 ก. : 105)

“สลัมบอมเบย์” คนที่มีความประพฤติหรือนิสัยไม่ดี – ทำไมเธอทำตัวเป็นพวกสลัมบอมเบย์อย่างนี้เพื่อน ๆ จะไม่คบแล้วนะ (2552 ก. : 120)

“เหน็ด” (nerd) คนที่เอาแต่เรียนไม่เข้าสังคม – เด็กคนนี้หน้าตาบอกเลยว่าเป็นเด็กเหน็ด (2552 ก. : 137)

“โอเพ่น” (open) แอบหลบไป – ฉันจะไม่อยู่จนเลิกประชุมนะ ขอโอเพ่นตอนเบรก (2552 ก. : 146)

“แฮ็บ” (have) แอบเอามาเป็นของตน – เขาแฮ็บนิยายสารมาจากร้านเสริมสวยหลายเล่ม (2553 : 185)
นอกจากนั้นพจนานุกรม “รุ่นใหม่” ฉบับมติชน (2547) และ “รุ่นเก่า” ฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2546) แม้ไม่ได้ยกตัวอย่างประโยค แต่เมื่อพิจารณาจากความหมายแล้ว ทำให้ทราบได้ว่าคำยืมนี้ใช้ความหมายยัยที่ในแง่ลบเช่นกัน ดังนี้

“ฮองกงฟู้ด” ชื่อโรคชนิดหนึ่ง (2547 : 996) “ฮาร์ด” (hard) (เด็ก) มีปัญหา, แปลกแยก (2547 : 997)
“โรบินฮู้ด” กลุ่มคนต่างชาตินี้เข้าไปทำงานรับจ้างในต่างประเทศอย่างผิดกฎหมาย (2547 : 753) “ฮาเร็ม” (harem) สถานที่ที่จัดไว้ให้เป็นที่อยู่ของบรรดานางสนมหรือนางบำเรอ (2546 : 1405) “ไฮโล” ชื่อการพนันชนิดหนึ่ง (2546 : 1409)

จากคำยืมความหมายกลายไปแบบยัยที่ทั้งหมดจำนวน 39 คำ ปรากฏว่ามีคำยืมที่มีความหมายส่อไปในทางที่ไม่ดีหรือแง่ลบ (Pejoration) จำนวน 20 คำ หรือคิดเป็นร้อยละ 51.28 ส่วนอีก 19 คำ หรือคิดเป็นร้อยละ 48.72 มีความหมายส่อไปในทางที่ดี (Amelioration) หรือแง่บวก ซึ่งต่างกันเพียงคำเดียวเท่านั้น หรือคิดเป็นร้อยละ 2.56

ดังนั้น คำยืมความหมายกลายไปแบบกว้างออกและแบบยัยที่รวมทั้งหมด 88 คำ พบคำยืมที่แสดงความหมายส่อไปในทางที่ดีหรือแง่บวก (Amelioration) และคำยืมที่มีความหมายส่อไปในทางที่ไม่ดีหรือแง่ลบ (Pejoration) สรุปตารางเปรียบเทียบดังนี้

ตาราง 23 การเปรียบเทียบคำยืมความหมายกลายไปแบบกว้างออกและแบบย่ำยที่

ลักษณะคำยืม ความหมาย กลายไป	คำยืมความหมายกลายไปส่อไปในทางที่				ความแตกต่าง	
	ดี / แง่บวก		ไม่ดี / แง่ลบ			
	จำนวน (คำ)	ร้อยละ	จำนวน (คำ)	ร้อยละ	จำนวน (คำ)	ร้อยละ
กว้างออก	29	59.18	20	40.82	9	18.36
ย่ำยที่	19	48.72	20	51.28	1	2.56
รวม (คำ)	48		40		8	

จากตารางข้างต้นสรุปได้ว่า คำยืมความหมายกลายไปแบบกว้างออกส่อไปในทางที่ดีหรือแง่บวก (Amelioration) มีจำนวนมากกว่าส่อไปในทางที่ไม่ดีหรือแง่ลบ (Pejoration) จำนวน 9 คำ หรือร้อยละ 18.36 ในทางตรงกันข้าม หากเป็นคำยืมความหมายกลายไปแบบย่ำยที่ส่อไปในทางที่ไม่ดีหรือแง่ลบ (Pejoration) มีจำนวนมากกว่าส่อไปในทางที่ดีหรือแง่บวก (Amelioration) จำนวน 1 คำ หรือร้อยละ 2.56

จึงอาจกล่าวได้ว่า คำยืมความหมายกลายไปทั้งแบบกว้างออกและแบบย่ำยที่มีความหมายส่อไปในทางที่ไม่ดีหรือแง่ลบ (Pejoration) มีอยู่เป็นจำนวนมากเท่า ๆ กับแบบส่อไปในทางที่ดีหรือแง่บวก (Amelioration) ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าประเทศไทยยังมีปัญหาสังคมมากมาย โดยมีภาพสะท้อนจากคำยืมส่อไปในทางที่ไม่ดีหรือแง่ลบ (Pejoration) ดังกล่าว แยกเป็นประเด็นต่าง ๆ ได้ดังนี้

1. การทุจริต เช่น เค้ก (cake) ซิกแซ็ก (zigzag) โด๊ป (dope) บัฟเฟต์ คาบินेट (ผ. buffet) แฮ็บ (have)
2. ปัญหาจากการทำงาน เช่น แจ็กพ็อต (jackpot) ฟุตเวิร์ก (foot-work) สึนามิ (tsunami) ออฟไซด์ (offside)
3. พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม เช่น ฟอรั่ม (form) แอ็ค (act) โอเพ่น (open)
4. บุคคลขวางกฎเกณฑ์ทางสังคม เช่น คาบอย (cowboy) บิ๊ก (big) สลัมบอมเบย์ ฮาร์ด (hard) โรบินฮู้ด
5. การใช้ความรุนแรง เช่น เช็กบิล (check bill) ไซโค (psycho) เบียด สกริม (scrum)
6. กามารมณ์ทางเพศ เช่น โคโยตี้ (coyote) เคลม (claim) โนแฮนด์ (no hand) ฟีท (fit) รีแพร์ (repair) อ็อฟ (off)
7. อโคจรสถาน เช่น คาเฟ่ (ผ. café) ฮองกง [(ฮ่องกง) (Hong Kong)] ฮาเร็ม (harem)
8. คำพูดที่ไม่น่าเชื่อถือและไร้สาระ เช่น เม็ก (make) เม้า, เม้าท์ (mouth) โอเวอร์ (over)

เห็นได้ว่า คำยืมที่เกี่ยวข้องกับการมรรณทางเพศปรากฏมากที่สุดถึง 7 คำ การทุจริตและบุคคลขวาง
กฎเกณฑ์ทางสังคมอย่างละ 5 คำ จึงอาจสรุปได้ว่า ประเทศไทยมีปัญหาทางสังคมโดยมองผ่านจากคำยืม
ความหมายส่อไปในทางที่ไม่ดีหรือแง่ลบ (Pejoration) เรื่องการมรรณทางเพศ การฉ้อโกง และบุคคลที่ขวาง
กฎเกณฑ์ทางสังคมมากที่สุดตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับองค์กรเพื่อความโปร่งใสนานาชาติ (Transparency
International : TI) ได้จัดสถานการณ์คอร์รัปชันประจำปี 2555 ใน 176 ประเทศทั่วโลก ได้ผลออกมาว่า
ประเทศไทยถูกจัดอยู่ในอันดับ 88 โดยมีคะแนนความโปร่งใสเพียง 37 คะแนน จาก 100 คะแนน (ไทยรัฐ,
27 กุมภาพันธ์ 2555 : 5)

อย่างไรก็ตามมีบุคคลลักษณะเฉพาะที่สื่อความหมายไปในทางที่ไม่ดีหรือแง่ลบ (Pejoration) ทาง
ภาษาเท่านั้น แต่อาจจะเป็นหรือไม่เป็นปัญหาสังคมก็ได้ เช่น ทอมบอย (tomboy) โบ๊ธ (both) เหน็ด (nerd)
เป็นต้น นอกจากนี้คำยืมความหมายกลายไปแบบ “แคบเข้า” ส่อไปในทางที่ไม่ดีหรือแง่ลบ (Pejoration)
ปรากฏเพียง 3 คำจาก 131 คำ หรือคิดเป็นร้อยละ 2.29 เท่านั้นได้แก่

“เซ็กส์” (sex) การร่วมเพศ, การชั่วทางเพศ

“เฮ้าส์” (out) ล้าสมัย, ตกรุ่น

“แอ็ค” (act) วางท่าหน้าหมั่นไส้, แสดงท่าทางอวดอำนาจ

แสดงให้เห็นว่า คำยืมความหมายกลายไปแบบ “แคบเข้า” ส่อไปในทางที่ไม่ดีหรือแง่ลบ
(Pejoration) ไม่โดดเด่นเท่ากับความกลายไปแบบ “กว้างออก” และ “ย้ายที่” ดังกล่าว

ฉะนั้นการใช้คำยืมความหมายกลายไปแบบ “กว้างออก” และ “ย้ายที่” ไม่ว่าจะส่อไปในทางที่ดีหรือ
แง่บวก (Ameliorration) และส่อไปในทางที่ไม่ดีหรือแง่ลบ (Pejoration) นอกจากทำให้ได้ความหมาย
เพิ่มขึ้นในภาษาไทยแล้ว ยังได้ทราบถึงลักษณะสังคมไทยโดยมองผ่านจากคำยืมของผู้ใช้ภาษาไทยใน
ขณะนั้นได้ด้วยว่าสังคมไทยเป็นอย่างไร

12. คำยืมพ้องเสียง เดิมทีคำยิมนั้นออกเสียงแตกต่างกันเล็กน้อย แต่ผู้ใช้ภาษาไทยออกเสียงคำยืม
เหมือนกันจนเกิดการพ้องเสียงคำยืม โดยคำยืมส่วนใหญ่มีลักษณะการเขียนทั้งตัวอักษรไทยและโรมัน
รวมถึงความหมายที่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สามารถโยงหาความสัมพันธ์ของคำยืมพ้องเสียงนั้นได้ ดังนี้

เสียงตัวสะกดเหมือนกัน เนื่องจากระบบเสียงพยัญชนะท้ายหรือตัวสะกดของคำยืมบางเสียงไม่มีใน
ระบบเสียงภาษาไทย จึงทำให้ผู้ใช้ภาษาไทยต้องออกเสียงคำยิมนั้นตามเสียงมาตราตัวสะกดในภาษาไทย จึง
ทำให้เกิดคำยืมพ้องเสียงโดยบังเอิญ ดังนี้

- ออกเสียงเป็นแม่กด ซึ่งพบมากที่สุด ได้แก่ คอร์ด (chord) - คอร์ด (court) โค้ด (code) -
โค้ช (coach) ชาร์จ (charge) - ชาร์ต (chart) ชีต (sheet) - ชีส (cheese) ซอร์ซ (source) - ซอส (sauce) เทสต์

(taste) - แทสต์ (test) แทสเตอร์ (taster) - แทสเตอร์ (tester) บู้ต (boot) - บู้ธ (booth) โบท, โบ๊ต (boat) - โบ๊ธ (both) เบส (base) - เบส (bass) โพส (pose) - โพสท์ (post) แฟลช (flash) - แฟลต (flat) มอร์ส (Morse code) มอสส์ (moss) สเกต, สเก็ต (roller skate) สเก็ตช์ (sketch) สปีด, สปอต (spot) - สปอร์ต (sport) สปีช (speech) - สปีด (speed) แอ๊ด (advertising, ad) แอด (add) เฮิร์ต, เฮิร์ต (hurt) - เฮิร์ตซ์, เฮิร์ตซ์ (hertz)

นอกจากนี้ยังพบคำยืมพ้องเสียงมาตราตัวสะกดแม่กดมากกว่าหนึ่งคำ ดังนี้

ก๊าด (kerosene) - ก๊าซ (gas) การ์ด (card) และ การ์ด (guard)

เหลส (stainless)- เลซ (lace) เลด (lead) และ เลด, เหลด (late)

จากลักษณะคำยืมพ้องเสียงดังกล่าวเห็นได้ว่า ตัวสะกดที่ปรากฏในอักษรโรมันเขียนแตกต่างกันทั้งสิ้น เช่นเดียวกับด้านการเขียนตัวสะกดการันต์ในอักษรไทย แต่ผู้ใช้ภาษาไทยออกเสียงตัวสะกดมาตราแม่กดทั้งหมด เนื่องจากเสียงพยัญชนะท้ายคำยืมหากเทียบกับพยัญชนะภาษาอังกฤษตามหลักเกณฑ์ของราชบัณฑิตยสถาน (2535) แล้ว มีหลักการเขียนตัวสะกดท้ายคำเป็นอักษรไทยดังนี้

สปีด (speed) /-d/ เทียบตัว “-ด”

ชีต (sheet) /-t/ เทียบตัว “-ต”

เบส (bass) /-s/ เทียบตัว “-ส”

ซอร์ซ (source) /-ce/ เทียบตัว “-ซ”

โค้ช (coach) /-ch/ แฟลช (flash) /-sh/ เทียบตัว “-ช”

ชาร์จ (charge) /-ge/ เทียบตัว “-จ”

บู้ธ (booth) โบ๊ธ (both) /-th/ เทียบตัว “-ท” แต่พจนานุกรม “รุ่นใหม่” ฉบับราชบัณฑิตยสถานกำหนดให้ใช้ตัวอักษร ฐ

จากตัวอย่างดังกล่าวเห็นได้ว่า เสียงพยางค์ท้ายคำยืมที่ใช้อักษรโรมัน /-d/ มีลักษณะการเขียนและการออกเสียงคล้ายกับตัวสะกดมาตราแม่กดในภาษาไทยมากที่สุด ดังคำว่า สปีด (speed) แอ๊ด (advertising, ad) แอด (add) และหากนำอักษรไทยที่เทียบเสียงตัวสะกดกับคำยืมดังกล่าวคือ ต ส ข จ ฐ และ ช มาเทียบเสียงกับคำต่าง ๆ ที่ใช้ในภาษาไทย เช่น รัตน์ รส ราช กาจ พุช ตามลำดับ ส่วนอักษรตัว ช มักพบในคำยืม เช่น พืชชา ก๊าซ ล้วนเป็นเสียงแม่กดทั้งสิ้น

- ออกเสียงเป็นแม่กด ได้แก่ กีบ (clip) - กิ๊ฟต์ (gift) เซ็ป, เซพ (shape) - เซฟ, เซฟ (chef) เซฟ, เซฟ (safe) - เซฟ, เซฟ (save) ม็อบ (mob) - ม็อบ (mop) เสียงพยางค์ท้ายคำยืม /-b/ เทียบตัว “-บ”, /-p/ เทียบตัว “-ป”, /-f/ และ /-v/ เทียบตัว “-ฟ” ซึ่งพยัญชนะท้ายตัว “-บ” “-ป” และ “-ฟ” เป็นเสียงแม่กดในภาษาไทย เช่น ลิบ บาป กราฟ (ตัวสะกด “-ฟ” มักเป็นคำยืม) เป็นต้น

● ออกเสียงเป็นแม่ก ก ได้แก่ ช็อก, ช็อค (shock) ชอล์ก (chalk) เช็ก, เช็ค (check) - เช็ค (cheque) วิก (week) - วิก (wig) เสียงพยางค์ท้ายคำยืม -k -que -g ในหลักเกณฑ์การทับศัพท์ภาษาอังกฤษ ไม่ได้ระบุไว้ว่าให้ใช้ตัวอักษรไทยตัวใด สันนิษฐานว่า -k และ -g เทียบตัว ก ส่วน -que เทียบตัว ค ซึ่งทั้งตัว สะกด ก และ ค ออกเสียงเป็นแม่ก ก เช่น นก นาค เป็นต้น

จากการออกเสียงตัวสะกดแม่ก กบ และก ก เห็นได้ว่าเป็นตัวสะกดเสียงตายทั้งสิ้น จึงสรุปได้ว่าคำยืมที่เป็นคำตายจากเสียงตัวสะกดดังกล่าว ทำให้เกิดคำพ้องเสียงคำยืมปรากฏในภาษาไทยมากกว่าคำที่เป็นที่มีตัวสะกด แม่กน กง กม เกย และเกอว

เป็นที่น่าสังเกตว่าคำยืมตัวสะกดเสียงแม่ก ได้ปรากฏเป็นคำยืมพ้องเสียงจำนวนมากที่สุด เช่นเดียวกับภาษาไทยที่ใช้ตัวอักษรมากที่สุดถึง 16 ตัวที่มีเสียงพยัญชนะท้ายเป็นแม่ก ดังนี้ ค (รด) จ (พจน) ช (ราช) ฎ (กฎ) ฏ (ปรากฏ) ฐ (อัฐ) ฑ (ครุฑ) ฒ (วุฒิ) ต (สัตว์) ถ (รถ) ท (บท) ฐ (พุท) ศ (อากาศ) ษ (ศิษย์) ส (รส) ซ (มักเป็นคำยืม ถ้ำซ) จึงทำให้ตัวสะกดแม่กมีคำพ้องเสียงในภาษาไทยเป็นจำนวนมาก เช่นเดียวกับคำยืมที่ปรากฏในภาษาไทยก็เกิดการพ้องเสียงคำยืมเสียงตัวสะกดแม่กเป็นจำนวนมากเช่นกัน

ส่วนพยัญชนะไทยที่เป็นเสียงแม่กมี 4 ตัว ดังนี้ ก (ปาก) ข (สุนัข) ค (นาค) ฌ (เมฆ) และแม กบมี 5 ตัว ดังนี้ บ (กบ) ป (บาป) พ (ภาพ) ภ (ลาก) ฟ (มักเป็นคำยืม กราฟ) ซึ่งพบเป็นจำนวนไม่มากในคำยืม

ฉะนั้นคำยืมบางคำที่มีเพียงเสียงพยัญชนะท้ายต่างกัน เมื่อนำมาใช้ออกเสียงพยัญชนะท้ายตามระบบเสียงในภาษาไทย ทำให้เกิดการพ้องเสียงคำยืม โดยปรากฏเสียงพยัญชนะเสียงท้ายแม่กมากที่สุด

การตัดเสียงตัวสะกดโดยใส่เครื่องหมายทัณฑฆาต (่) เป็นอีกวิธีหนึ่งที่ทำให้เกิดการพ้องเสียงคำยืมในภาษาไทยได้เช่นกัน เนื่องจากระบบเสียงพยัญชนะท้ายในภาษาไทยมีเพียงเสียงเดียว ขณะที่คำยืมมีทั้งออกเสียงพยัญชนะท้ายหนึ่งเสียงและมากกว่าหนึ่งเสียง เมื่อภาษาไทยนำคำยืมที่พยัญชนะท้ายสามารถออกเสียงได้มากกว่าหนึ่งเสียงมาใช้ จึงจำเป็นต้องตัดออกเสียงหนึ่งโดยเลือกเสียงพยัญชนะท้ายเสียงแรกในการออกเสียง แล้วใส่เครื่องหมายทัณฑฆาต (่) พยัญชนะท้ายตามมา เพื่อให้ออกเสียงได้สะดวกตามระบบเสียงภาษาไทย จึงทำให้เกิดคำยืมพ้องเสียงกับพยัญชนะท้ายที่ออกเพียงเสียงเดียว ดังนี้

เซ็น (sign) - เซ็นต์ (cent) - เซ็นต์ (saint) จอย (joy) - จอยน์ (join) นิว (new) - นิวส์ (news) แบน (ban) - แบนด์ (band) ฟิว (feel) - ฟิวส์ (fuse) ยีน (gene) - ยีนส์ (jean) เลน (lane) - เลนส์ (lens) แลน (LAN : local area network) - แลนด์ (land) แอปป์ลาย (apply) - แอปป์ลายด์ (applied) และ เซล (sale) - เซลส์ (sales, sale) เซลล์ (cell) เซลล์ (salesman)

ในกรณีที่สระเกิน “เอา” “ไอ” ซึ่งมีเสียงพยัญชนะท้ายกึ่งเสียง เมื่อนำมาใช้เป็นคำยืมก็ไม่ออกเสียงตัวสะกดใด ๆ ในสระดังกล่าว เนื่องจากสระเกินในภาษาไทยไม่มีเสียงตัวสะกดอื่นใดมาปะปน เช่น เมา ไ่ ไช แต่คำยืมปรากฏเสียงตัวสะกดในสระเกินดังกล่าว ทำให้เมื่อเขียนเป็นตัวอักษรไทยต้องใส่เครื่องหมายทัณฑฆาต (◌ั) ตัวสะกดนั้น จึงทำให้คำยิมนั้นเกิดการพ้องเสียง เช่น

เมา, เม้า, เม้าท์ (mouth) - เมาส์, เม้าส์ (mouse) สไลซ์ (slice) - สไลด์ (slide) และ ไชต์, ไชด์ (excite) ไชซ์, ไช้ (size) ไชค์ (side)

นอกจากนี้ยังพบคำยืมพ้องเสียงที่นอกจากเสียงเหมือนกันแล้ว ตัวอักษรไทยก็เขียนสะกดการันต์เหมือนกัน จึงทำให้เกิดคำยิมนั้นพ้องรูปและพ้องเสียงในภาษาไทย ซึ่งต้องพิจารณาคำยืมอักษรโรมันในเครื่องหมายวงเล็บ หรือบริบทของกลุ่มคำหรือประโยค จึงสามารถทราบความหมายของคำยิมนั้นได้ ดังนี้

- พ้องรูปและเสียงภาษาไทยเป็นคู่ ได้แก่ ก๊อก (cock) - ก๊อก (cork) แก๊ป (cap) - แก๊ป (gap) จิน (imagine) - จิน (vergin) นอย (annoy) - นอย (paranoid) แบ็งก์ (banknote) - แบ็งก์ (bank) สวีต (suite) - สวีต (sweet) โหลด (download) - โหลด (load) อาร์ต (art paper) - อาร์ต (art) แอร์ (air conditioner) - แอร์ (air - hostess) และ โอ (O.K., okay) - โอ (O.T. : overtime)

- พ้องรูปและเสียงภาษาไทยเป็นสาม คิว (cubic) - คิว (cue) - คิว (queue) และ คีย์ (key person) - คีย์ (key signature) - คีย์ (key)

- พ้องรูปและเสียงภาษาไทยเป็นหก เป็นการคำพ้องเสียงคำยืมที่ปรากฏในภาษาไทยมากที่สุด คือ โปร (pro) โปร (probation) โปร (professional) โปร (project) โปร (promotion) และ โปร (propaganda)

การออกเสียงคำควบกล้ำก็เป็นสาเหตุสำคัญประการหนึ่ง ที่ทำให้คำยืมเสียงคำควบกล้ำพ้องเสียงกับคำยืมที่ไม่มีเสียงคำควบกล้ำ เนื่องจากลักษณะการพูดของคนไทยไม่นิยมออกเสียง ร หรือคำควบกล้ำ ดังที่ เรืองเดช ปันเขื่อนขันธ์ (2552 : 67) ให้ความเห็นการออกเสียงพยัญชนะ “ร” และ “ล” ของคนไทยสรุปได้ว่าคนไทยออกเสียงควบกล้ำได้อย่างสนิทที่สุดคือ กว- คว- ขว- เช่น กวาด คว้น ขวาง ส่วนหน่วยเสียงพยัญชนะ [ร] /r/ [ล] /l/ คนไทยส่วนใหญ่ยังออกเสียงไม่สนิท เช่น “น้ำปลา” เป็น “น้ำปลา” “แปล” เป็น “แป” ซึ่งสามารถฟังกันรู้เรื่อง ไม่เกิดการเข้าใจผิดเพราะเหตุที่พูดเสียงคำควบกล้ำไม่ชัด ดังนั้น คำควบกล้ำหรือหน่วยเสียง [ร] /r/ [ล] /l/ มีอยู่เฉพาะภาษาเขียนเท่านั้น

คำยืมในภาษาไทยก็เกิดปรากฏการณ์เสียงพยัญชนะต้นอักษรเดี่ยวหน่วยเสียง [ร] /r/ กับคำควบกล้ำที่มีตัวหน่วยเสียง [ร] /r/ ได้แปลงเป็นเสียง [ล] /l/ เหมือนในภาษาไทยเช่นกัน แต่หากเป็นภาษาเขียนยังคงเขียนตัว ร และคำควบกล้ำตัว ร ได้อย่างถูกต้อง เช่น หากพูดว่า “เรต (rate) เงินวันนี้เป็นยังไง” ผู้ใช้

ภาษาไทยทุกคนจะเข้าใจความหมายตามภาษาเขียนว่า “เรต” (rate) ที่หมายถึง อัตรา มากกว่า “เลต” (late) ที่หมายถึง สายหรือมาช้า เป็นต้น

ผู้ใช้ภาษาไทยจึงนำคำยืมมาใช้ในภาษาพูดที่ไร้หน่วยเสียง [ร] /r/ คำควบกล้ำจนเกิดการพ้องเสียงคำยืม ซึ่งผู้วิจัยไม่ได้จัดคำต่อไปนี้ไว้ในวิธีการใช้คำยืมแบบคำพ้องเสียง เนื่องจากรูปคำยืมที่มีตัว “ร” และคำควบกล้ำตัว “ร” อาจมีผู้ใช้ภาษาไทยบางคนออกเสียงได้อย่างชัดเจน แต่หยาบยกขึ้นมาตั้งเป็นข้อสังเกตว่า หากคำยืมเหล่านี้ไม่ได้ออกเสียงคำควบกล้ำ หรือแปลงเสียง “ร” เป็น “ล” แล้ว อาจทำให้เกิดคำยืมพ้องเสียงได้ โดยที่ไม่ได้เกิดข้อผิดพลาดทางการสื่อสารเช่นเดียวกับภาษาไทย ดังนี้

- ตัดเสียงคำควบกล้ำ “ร” ได้แก่ “ฮ่องกง” (Hong Kong) เป็นการเปลี่ยนเสียงคำว่า “ห้องกรง” ที่หมายถึง คุก (ราชบัณฑิตยสถาน, 2553 : 184) แสดงให้เห็นว่า ผู้ใช้ภาษาไทยพูดว่า “ห้อง – กรง” มากกว่า “ห้อง – กรง” จึงพ้องเสียงกับคำว่า ฮ่องกง นอกจากนี้ยังมีคำว่า “แบรนด์” (brand) อาจออกเสียงเป็น “แบน” (ban)
- ตัดเสียงคำควบกล้ำ “ล” ได้แก่ “ไฟลท์” (flight) อาจออกเสียงเป็น “ไฟท์” (fight) “เบลอร์” (blur) อาจออกเสียงเป็น “เบอร์” (number) “แพลน” (plan) อาจออกเสียงเป็น “แพน” (pan)
- แปลงเสียง “ร” เป็น “ล” ได้แก่ “ร็อก” (rock) อาจออกเสียงเป็น “ล็อก” (lock) “เรต” (rate) อาจออกเสียงเป็น “เลต” (late) ฯลฯ

เพราะฉะนั้นคำอังกฤษพ้องเสียงที่ปรากฏในภาษาไทย เกิดจากการเปลี่ยนเสียงพยัญชนะ โดยเฉพาะเสียงตัวสะกดตายของภาษาอังกฤษที่ไม่ปรากฏเสียงในภาษาไทย เช่น แฟลช (flash) – แฟลต (flat) เพื่อให้เข้ากับระบบเสียงพยัญชนะท้ายที่มีอยู่ในภาษาไทย รวมถึงการใช้เครื่องหมายทัณฑฆาต (์) เพื่อฆ่าเสียงพยัญชนะท้ายที่มีมากกว่าหนึ่งเสียง ซึ่งไม่มีในระบบเสียงภาษาไทยเช่นกัน เช่น ชาร์จ (chart) – ชาร์ต (chart) รวมทั้งคำอังกฤษบางคำที่เกิดจากการตัดคำ ทำให้มีลักษณะการเขียนและการพูดเหมือนกัน จนเกิดการพ้องรูปและพ้องเสียงคำอังกฤษในภาษาไทยเช่น จิน (imagine, vergin) นอกจากนี้ การออกเสียงไร้คำควบกล้ำ “ร” “ล” และการแปลงเสียง “ร” เป็น “ล” มีส่วนทำให้เกิดการพ้องเสียง แม้ว่าจะเขียนคำภาษาไทยและคำภาษาอังกฤษไม่เหมือนกันก็ตาม

อย่างไรก็ตามการพูดคำยืมพ้องเสียงของผู้ใช้ภาษาไทย ไม่ได้ส่งผลกระทบทางการสื่อสารที่ทำให้เกิดการสื่อสารล้มเหลว (Breakdown Communication) ลงได้ เนื่องจากผู้ใช้ภาษาไทยนิยมใช้คำยืมพ้องเสียงเหล่านั้นเป็นกลุ่มคำหรือประโยคมากกว่า ทำให้ผู้ฟังทราบจากบริบทได้ทันทีว่าผู้พูดต้องการสื่อสารคำยืมพ้องเสียงคำใด อันเป็นลักษณะวิธีการใช้คำยืมที่ปรากฏในภาษาไทยอีกวิธีหนึ่ง

13. คำยืมกลุ่มคำคล้องจอง เนื่องจากวรรณคดีไทยส่วนใหญ่แต่งเป็นบทร้อยกรองประเภทต่าง ๆ ได้แก่ โคลง ฉันท์ กาพย์ กลอน ร่าย ลิลิต ที่บังคับฉันทลักษณ์แตกต่างกัน และคำสัมผัสในบทร้อยกรองทำให้ภาษาคคล้องจองกันอย่างสละสลวย ซึ่งไม่ได้จำกัดอยู่เพียงบทร้อยกรองเท่านั้น หากยังใช้กลุ่มคำคล้องจองในบทร้อยแก้วได้เช่นกัน ตัวอย่าง สำนวนสุภาษิต-รกรวู้ให้ผุ้กรักถูกให้ดี คติสอนใจ-ชื่อกินไม่หมดคคกินไม่นาน คำขวัญโฆษณา-บริการทุกระดับประทับใจ ข้อความติดรถโดยสารประจำทาง-ไม่มีท่านเราคไม่มีรถท่านเดิน เป็นต้น อันสะท้อนให้เห็นว่าผู้ใช้ภาษาไทยเป็นคนเจ้าบทเจ้ากลอน สร้างสรรค์คำคล้องจองตามสถานการณ์ ๆ ได้อย่างเหมาะสม เช่นเดียวกับคำยืมที่ผู้ใช้ภาษาไทยก็นำมาใช้เป็นกลุ่มคำคล้องจอง โดยมีวิธีการสร้างคำยืมกลุ่มคำคล้องจองต่าง ๆ ดังนี้

- คำยืมไม่มีความหมายใด ๆ ตรงกับคำยืม เพียงแต่อาศัยเสียงคำยืมหรือกลุ่มคำยืมให้เกิดคำคล้องจองเท่านั้น ดังนี้ “ทิงเจอร์เบอร์รี่” (tincture) “เยส โน โอเค” (yes, no, OK) “สเมลเวลคัม” (smell, welcome) “ทอล์กอะเบ้าต์เมิร์แตก” “ฉ่ำสะมิหลา สงขลาปัตตานี แฟนตาซีภูเก็ต” “มีเอ้อไม่คไฟส่องหน้า” “รถไฟเรือเมล์ลิกเตารวจ” “ลั่นกระดาดทรายน้ำลายชะแล้ค”

- คำยืมเป็นคำซ้อนเพื่อให้เกิดคำคล้องจอง ได้แก่ คำซ้อนความหมายไปทางเดียวกัน “มาดแมนแฮนด์ซัม” “เลิสเลอเพอร์เฟ็กต์” “หน้าฝีบอดีเน่า” (body) “ฮิตติดตลาด” “ฮิตติดลมบน” (hit) คำซ้อนความหมายตรงข้ามกัน “หน้าฝีบอดีเร็ด” (body) และคำซ้อนที่แบ่งหน้าที่ของคำ “เฮฮาปาร์ตี้” (party) เมื่อเป็นคำนามหมายถึง งานเลี้ยงสร้างสรรค์ตรงกับคำว่า “ปาร์ตี้” (party) แต่ใช้เป็นคำกริยาหมายถึง สนุกสนานรื่นเริง ตรงกับคำว่า “เฮฮา” ฉะนั้น “เฮฮาปาร์ตี้” (party) ครอบคลุมความหมายทั้งคำนามและคำกริยาดังกล่าว และใช้เป็นคำซ้อน กล่าวคือเมื่อมี “ปาร์ตี้” ย่อมมีความ “เฮฮา”

- คำยืมคำเดียวมีความหมายตรงกับคำยืม ส่วนคำยืมอื่น ๆ ใช้เพื่อให้เกิดคำคล้องจองเท่านั้น ไม่ได้บอกความหมายใด ๆ เช่น “ก๊ิบเก็ยูเรก้า” “เก้โก้ชไนเดอร์” (schneider) คำหลักอยู่ที่คำว่า “เก้” เท่านั้น

การใช้คำยืมกลุ่มคำคล้องจองในภาษาไทยส่วนใหญ่ไม่ค่อยคำนึงถึงความหมายคำยืมที่ปรากฏมากนัก หากแต่คำนึงถึงเสียงกลุ่มคำคล้องจองเพื่อออกเสียงกลุ่มคำยืมได้อย่างสละสลวยเท่านั้น ซึ่งผิดกับคำคล้องจองในภาษาไทยที่ได้ทั้งเสียงและความหมาย

14. คำยืมเติมสร้อยคำ เป็นการนำคำยืมมาเป็นสร้อยคำที่ไม่ได้ทำให้เกิดความหมายใหม่ใด ๆ เพราะคำหลักไม่ได้อยู่ที่คำยืมเติมสร้อยคำ แต่อยู่ที่คำด้านหน้าของสร้อยคำ ซึ่งมีทั้งคำไทยและคำยืม ปรากฏอยู่ในภาษาไทยเพียง 3 คำ ดังนี้

“โมเมชั่น” สันนิษฐานว่าเป็นการนำเอาอาคม (suffix) ของภาษาอังกฤษ -tion ที่เปลี่ยนสถานะของคำให้เป็นคำนาม ซึ่งคำนี้ปรากฏอยู่ในพจนานุกรม “รุ่นใหม่” ฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2554 : 86) มี

ความหมายเดียวกับคำว่า “โมเม” ใน “รุ่นเก่า” ฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2546 : 882) ที่ว่า ทึกทักเอาเอง, รวบรัดตัดความ และ “รุ่นใหม่” ฉบับราชบัณฑิตยสถานได้เพิ่มความหมายใหม่ “โมเมชั่น” ว่า สรุปรวบเอาเองโดยไม่มียึดเท็จจริง ตัวอย่างประโยค อยู่ดี ๆ เขาก็มาโมเมชั่นเอาว่าฉันจะไปเที่ยวด้วย (ราชบัณฑิตยสถาน, 2554 : 86)

ดังนั้น “โมเมชั่น” ยังคงเป็นคำกริยาที่มีความหมายเช่นกับ “โมเม” แม้ว่า “โมเมชั่น” ได้เพิ่มความหมายใหม่ แต่ก็ไม่ได้เปลี่ยนหน้าที่ของคำให้เป็นคำนามเหมือนกับการใช้อากษร (suffix) -tion ในภาษาอังกฤษ ประกอบกับความหมายใหม่ของ “โมเมชั่น” ไม่ได้แตกต่างจาก “โมเม” ฉะนั้นพยางค์ท้ายว่า “ชั่น” ไม่ได้เปลี่ยนหน้าที่ของคำและความหมายแต่อย่างใด แต่นำมาเป็นสร้อยคำยืมในภาษาไทยเท่านั้น

เช่นเดียวกับคำว่า “สะตอเบอร์รี่” ผู้ใช้ภาษาไทยส่วนใหญ่เข้าใจว่ามาจาก strawberry แท้จริงแล้วพจนานุกรม “รุ่นใหม่” ฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2552 ก. : 122 - 123) ระบุว่ามาจาก “สะตอ” แล้วเติมสร้อยเลียนคำ strawberry ซึ่ง “สะตอ” ก็ใช้ความหมายนัยคือ โกหก, ปลิ้นปล้อน, จี๋มัว, คุยโวโอ้อวด บางครั้งพูดเต็ม ๆ ว่า สะตอเบอร์รี่ (เลียนเสียง ตอ จากคำ ตอแหล)

ฉะนั้นที่มาของคำว่า “สะตอเบอร์รี่” เริ่มจากคำว่า “ตอแหล” ซึ่งผู้ใช้ภาษาไทยต้องการเลี่ยง “คำต้องห้าม” (Taboo) คือ คำที่ห้ามพูด เป็นคำหยาบคาย จึงตัดพยางค์หลังเหลือเพียง “ตอ” แล้วเพิ่มเสียง “สะ” หน้าพยางค์ กลายเป็น “สะตอ” ที่ความหมายเดิมคือ ชื่อต้นไม้ชนิดหนึ่ง ฝักแบน เมล็ดกินได้ มีมากทางภาคใต้ ซึ่งไม่ได้มีความหมายเกี่ยวข้องกับคำว่า “ตอแหล” จากนั้นเติมสร้อยคำยืมผลไม้ตระกูล “เบอร์รี่” (berry) จึงทำให้ได้เสียงใกล้เคียงกับ “สตรอเบอร์รี่” (strawberry)

ส่วนสาเหตุที่ทำให้ผู้ใช้ภาษาไทยคิดว่า “สะตอเบอร์รี่” ที่ใช้ความหมายเดียวกับตอแหล มาจากคำยืมว่า “สตรอเบอร์รี่” (strawberry) มากกว่า “สะตอ + เบอร์รี่” เนื่องจากอิทธิพลของการออกเสียงคำควบกล้ำตัว [ร] /r/ ดังที่ได้กล่าวไว้ในหัวข้อคำยืมพ้องเสียงคำ ที่ผู้ใช้ภาษาไทยไม่นิยมออกเสียงคำควบกล้ำ แต่ก็สามารถสื่อสารเข้าใจกันได้ว่าคืออะไร เช่น “ฉันเตรียม (เตรียม) ไปตลาดซื้อสตรอเบอร์รี่ (สตรอเบอร์รี่ : strawberry)”

หากพิจารณาที่มา “สะตอเบอร์รี่” ตามพจนานุกรม “รุ่นใหม่” ฉบับราชบัณฑิตยสถานดังกล่าว คำยืมนี้จึงเกิดจากคำยืมเติมสร้อยคำ “เบอร์รี่” ที่ไม่ได้มีความหมายเกี่ยวข้องกับคำว่า พูดไม่จริง พูดแต่งเรื่อง ส่วนคำว่า “สะตอ” เป็นคำที่ใช้อีกความหมายหนึ่งที่ผู้ใช้ภาษาไทยต้องการเลี่ยง “คำต้องห้าม” (Taboo) ว่า “ตอแหล” ดังนั้นคำหลักของคำยืมนี้อยู่ที่พยางค์ “ตอ” เท่านั้นซึ่งตัดมาจาก “ตอแหล” นั่นเอง

นอกจากนี้คำว่า “เฟรชชี” (freshie) ไม่ปรากฏความหมายใด ๆ ในภาษาอังกฤษ แต่ภาษาไทยนำมาใช้หมายถึง นักศึกษาน้องใหม่ในมหาวิทยาลัย ซึ่งตรงกับภาษาอังกฤษว่า freshman ฉะนั้น “เฟรชชี”

(freshie) เป็นการตัดคำยืมว่า man แล้วเติมสร้อยคำลงท้ายว่า “ชี” ซึ่งไม่ได้มีความหมายอย่างไรตามคำภาษาอังกฤษ

คำยืมเติมสร้อยคำที่ปรากฏในภาษาไทยไม่ได้มีความหมายเกี่ยวข้องกับคำหลักด้านหน้า จึงอาจกล่าวได้ว่าการเติมสร้อยคำยืมมีวัตถุประสงค์คล้ายกับคำยืมกลุ่มคำคล้องจองคือ คำยืมที่เพิ่มมาไม่ได้มีผลใด ๆ ต่อความหมายของคำหลัก แต่ต่างกันตรงที่ว่าคำยืมเติมสร้อยคำไม่ได้ทำให้กลุ่มคำนั้นเกิดความคล้องจองเพื่อความสละสลวยทางด้านภาษาดังเช่นคำยืมกลุ่มคำคล้องจอง

15. คำยืมแปลคำตามคำไทย เป็นการแปลคำหรือกลุ่มคำไทยบางพยางค์ตามโครงสร้างภาษาไทย หรือสำนวนไทยแบบแปลคำต่อคำ โดยผู้ใช้ภาษาไทยไม่ได้สนใจความหมายและโครงสร้างของคำยิมนั้นจะใช้ว่าอย่างไร เช่น

“ทีฮู (who) ทีอิท (it)” แปลจาก ทีใครทีมัน

“เพเลียฮาร์ด (heart)” แปลจาก “เพเลียใจ”

“เวียนเฮด (head)” หรือ “เวียนเฮ็ด (head)” แปลจาก เวียนหัว

“สเน็ก ๆ ฟิช ๆ” แปลจาก งู ๆ ปลา ๆ

การใช้คำยืมลักษณะนี้สื่อสารได้เฉพาะผู้ที่ใช้ภาษาไทยด้วยกันเท่านั้น หากนำไปสื่อสารกับเจ้าของภาษาย่อมทำให้เกิดความไม่เข้าใจอย่างแน่นอน

16. คำยืมกลืนเสียงคำ เป็นการกลืนคำร่วมกันในหน่วยเสียงสระหรือพยัญชนะต้นของคำยืมกับคำยืมหรือคำยืมกับคำไทย ส่วนใหญ่ใช้เป็นภาษาพูด ได้แก่ “เซลิษฐ์” (เซียร์ + เลีย) “โนเค” (โน + โอเค) เป็นคำยืมกลืนเสียงหน้าคำ และ “ซีเครียด” (ซีเรียส + เครียด) เป็นคำยืมกลืนเสียงหลังคำ ปรากฏการณ์การใช้คำยืมกลืนเสียงคำลักษณะนี้ พินทิพย์ ทวยเจริญ (2547 : 65) กล่าวว่า เป็นการออกเสียงกลมกลืน (assimilation) เสียงซึ่งเกิดใกล้เคียงกันในถ้อยคำหนึ่ง มีการปรับลักษณะทางเสียงหรือสัทลักษณ์ให้กลมกลืนกันโดยเกิดขึ้นในคำคำเดียวกัน หรือปรากฏในช่วงต่อระหว่างพยางค์ก็ได้ การกลมกลืนเสียงเป็นได้ทั้งอิทธิพลของเสียงหน้า หรือกลมกลืนเสียงหน้า (progressive assimilation) และการกลมกลืนเสียงอิทธิพลของเสียงหลัง หรือกลมกลืนเสียงหลัง (regressive assimilation)

ส่วนการกลืนเสียงที่เกิดจากการลดเสียง (elision) พินทิพย์ ทวยเจริญ อธิบายเพิ่มเติมว่า (2547 : 68) คือ การตัดเสียงพยัญชนะ หรือสระ หรืออาจเป็นการลดพยางค์ในคำหลายพยางค์ก็ได้ ในภาษาอังกฤษการออกเสียงคำทั่วไปในลักษณะลดเสียงเป็นการพูดที่เกิดขึ้นได้เมื่อพูดเร็วและพูดอย่างไม่เป็นกิจจะลักษณะ ไม่นับว่าเป็นการพูดมาตรฐาน ส่วนภาษาไทย เช่น “หกสลึง” ลดเสียงเป็น “หกกะหลิง” นั่นคือตัดเสียง [s] ซึ่ง

เขียนด้วยอักษร “ส” ออกเสียงโยสระ “ะ” กับ “ก” “พิจารณา” ลดพยางค์เป็น “พิณา” “มหาวิทยาลัย” ลดพยางค์เป็น “มหาลัย” เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม “มะริกัน” หรือ “มะกัน” (อเมริกา หรือ อเมริกัน) ถือเป็นการกลืนเสียงที่เกิดจากการลดเสียง (elision) แต่ไม่ได้เกิดจากการพูด หากเกิดจากการเขียนอย่างไม่เป็นทางการของผู้สื่อข่าว หนังสือพิมพ์ที่นิยมนำมาพาดหัวข่าว หมายถึงประเทศอเมริกา หรือชาวอเมริกัน เช่น

สหภาพแรงงานมะกันประท้วงขอขึ้นค่าจ้าง

ชาวมะกันแห่ดูอาหารรับพายุหิมะแรงสุด

หากเป็นภาษาพูดผู้ใช้ภาษาไทยนิยมลดเสียงว่า “อเมกา” หรือ “เมกา” มากกว่า “มะริกัน” หรือ “มะกัน” ฉะนั้นคำยืม “อเมริกา” หรือ “อเมริกัน” กลืนเสียงคำที่เกิดจากการลดเสียง (elision) สามารถแยกเป็นภาษาพูดและภาษาเขียนที่แตกต่างกันดังกล่าว

คำยืมกลืนเสียงคำที่ปรากฏในภาษาไทยส่วนใหญ่ใช้เป็นภาษาพูดอย่างไม่เป็นทางการ ซึ่งมักให้ความหมายในแง่ลบ (Pejoration) ดังเช่น เซลียร์ ซีเคียด และ โนเค ส่วนคำยืมแบบลดเสียง (elision) คำว่า อเมริกา หรือ อเมริกัน แยกใช้เป็นภาษาพูดและภาษาเขียนในลักษณะที่แตกต่างกันข้างต้น

17. คำยืมสนธิคำ การสนธิคำเป็นการเชื่อมคำตามหลักภาษาบาลีสันสกฤต ซึ่งเป็นภาษาต่างประเทศที่มีใช้มากที่สุดภาษาไทย และภาษาไทยได้นำเอาหลักการสนธิคำมาใช้กับคำยืม โดยใช้คำยืมหนึ่งคำสนธิกับปัจจัยภาษาบาลีว่า “อนุ” ปรากฏเพียงหนึ่งคำ คือ “แฟนานูแฟน” (แฟน สนธิกับ อนุแฟน) ซึ่งเป็นการเลียนหลักการสนธิคำเช่นเดียวกับ โทษานูโทษ (โทษ สนธิกับ อนุโทษ) ทูตานูทูต (ทูต สนธิกับ อนุทูต) ศิษยานุศิษย์ (ศิษย์ สนธิกับ “อนุศิษย์”)

ลักษณะการใช้คำยืมสนธิคำปรากฏอยู่ในภาษาไทยมีจำนวนน้อยที่สุด ปรากฏเพียงหนึ่งคำดังกล่าว เนื่องจากลักษณะการใช้คำยืมลักษณะนี้ต้องอาศัยคำอุปสรรค หรือคำอื่น ๆ ของภาษาบาลีสันสกฤตเข้ามาช่วยทำให้เกิดการเลียนเสียงสนธิดังกล่าวได้ ซึ่งในอนาคตอาจมีคำยืมสนธิคำเพิ่มขึ้นปรากฏอยู่ในภาษาไทยก็อาจเป็นไปได้

จากลักษณะการใช้คำยืมที่ปรากฏในภาษาไทยทั้ง 17 ลักษณะ แสดงให้เห็นว่า คำยืมมีอิทธิพลต่อภาษาไทยเป็นอย่างมาก โดยที่ผู้ใช้ภาษาไทยได้ใช้คำยืมในลักษณะต่าง ๆ ที่มีทั้งเสียง พยางค์ คำ กลุ่มคำ โครงสร้างคำ ประโยค รวมถึงสำนวน ทั้งเหมือนและแตกต่างจากเจ้าของภาษาคำยืม ทำให้คำยืมในภาษาไทยปรากฏคำและกลุ่มคำ ด้านเสียง โครงสร้างประโยค รวมถึงความหมายเพิ่มขึ้น ดังที่ วิไลศักดิ์ กิ่งคำ (2550 : 122) กล่าวว่า การยืมคำภาษาอังกฤษเข้ามาใช้ในภาษาไทยเป็นจำนวนมากนั้น ย่อมมีผลทำให้ภาษาไทยมีลักษณะเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมหลายอย่าง

อย่างไรก็ดีคำยืมที่ปรากฏในภาษาไทยส่วนใหญ่ใช้สื่อสารเฉพาะผู้ใช้ภาษาไทยด้วยกันเท่านั้น ไม่ควรนำคำยืมที่ปรากฏในภาษาไทยไปใช้สื่อสารกับเจ้าของภาษาคำยืม หรือผู้อื่นที่สามารถพูดภาษาคำยิมนั้นได้ อันอาจทำให้การสื่อสารไม่บรรลุวัตถุประสงค์

ในอนาคตคงไม่มากเกินความเป็นจริงที่จะกล่าวว่า คำยืมจะเพิ่มจำนวนมากขึ้นเรื่อย ๆ และคงไม่น้อยเกินความเป็นจริงที่จะกล่าวอีกว่า ผู้ใช้ภาษาไทยจะใช้คำยืมกันมากขึ้น ซึ่งปัจจัยสำคัญประการหนึ่งคือ การใช้เทคโนโลยีขั้นสูงที่ผู้ใช้ภาษาไทยนิยมใช้คำยืมกันทั้งสิ้น ประกอบกับราชบัณฑิตยสถานบัญญัติศัพท์เทคโนโลยีนั้นไม่ทันกาล หรือหากบัญญัติขึ้นมาแล้วก็ไม่ได้รับความนิยม เนื่องจากคำยิมนั้นได้ติดอยู่ในภาษาแล้ว เช่น คงไม่มีใครใช้คำว่า คณิตกรณ์ และแผงแป้นอักขระ แทนคำว่า คอมพิวเตอร์ (computer) และ คีย์บอร์ด (key board) อย่างแน่นอน

อย่างไรก็ดีพจนานุกรม “รุ่นใหม่” ฉบับราชบัณฑิตยสถาน ได้กำหนดความหมายคำยืมที่ปรากฏในพจนานุกรมคำใหม่ เล่ม 1 - 3 (2552 ก. - 2554) และศัพท์ต่างประเทศที่ใช้คำไทยแทนได้ (2552 ข.) ภาษาไทยเป็นจำนวนมากถึง 1,598 คำ หรือคิดเป็นร้อยละ 69.69 ขณะที่ “รุ่นเก่า” ฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2546) มีคำยืมเพียง 695 คำ หรือคิดเป็นร้อยละ 30.31 เช่นเดียวกับพจนานุกรมฉบับมติชน “รุ่นใหม่” (2547) มีคำยืมปรากฏ 1,540 คำ หรือคิดเป็นร้อยละ 64.90 ส่วน “รุ่นเก่า” (2543) ปรากฏจำนวน 833 คำ หรือคิดเป็นร้อยละ 35.11

แสดงให้เห็นว่า แนวโน้มการใช้คำยืมภาษาอังกฤษที่ปรากฏในภาษาไทยจากพจนานุกรม “รุ่นใหม่” ฉบับต่าง ๆ ดังกล่าวมีจำนวนเพิ่มขึ้นเป็นอย่างมาก ประกอบกับผู้ใช้ภาษาไทยนิยมใช้คำยืมภาษาอังกฤษในการสื่อสารมากขึ้นเช่นกัน ซึ่งทำให้ในอนาคตลักษณะการใช้คำยืมที่ปรากฏในภาษาไทยอาจจะต้องมีมากกว่า 17 ลักษณะดังที่ปรากฏในงานวิจัยฉบับนี้แน่นอน